

CFA Vallès

Jocs

Florals

2015

SANT JORDI

Portada: DAVID SERRANO

INSTRUMENTAL II

Dedicatòria

En Jordi hi ha arribat volant, amb ala delta. Fa una estona, l'han avisat que una noia, i tot un poble, el necessitaven.

El vent li era favorable i ha aterrat ben bé al mig del cercle. Ha deixat l'ala delta estesa, sense plegar, perquè tenia pressa. El missatge que li ha arribat era ben clar: el demanaven amb urgència. Segons les coordenades del lloc d'arribada, les que li han enviat, hi hauria d'haver una cova a prop, però al lloc assenyalat només hi ha un edifici de color verdós i, a fora, davant la porta, tot de figures que treuen fum. Deuen ser els dracs, però tants? Amb tots aquests ha de lluitar?

Ja de més a la vora, en Jordi s'ha adonat que els que «fumejaven» eren persones. A poc a poc, s'han anat traient les brases de la boca i, un cop apagades, han entrat a l'edifici. Són dracs amb aparença humana? On és la noia? Ja se l'han cruspida? I si ha fet tard?

Els ha seguit, no sense recança, i ha entrat al lloc on havia de ser la cova. Llavors l'ha vista: la princesa està sana i estàlvia, asseguda darrere un taulell.

Ella l'ha rebut somrient:

—Ah! Jordi, ja ets aquí! T'esperàvem, acompanya'm, si us plau. Tothom ja és a la sala i les roses estan a punt.

Aquest llibre és per a tu, l'hem escrit entre tots. Hi llegiràs un munt d'històries inventades i de reals, «trossets» de les nostres vides en prosa i poesia. Te'l dediquem!

CFA Vallès

Jocs Florals, VII Edició

Sant Jordi, 2015

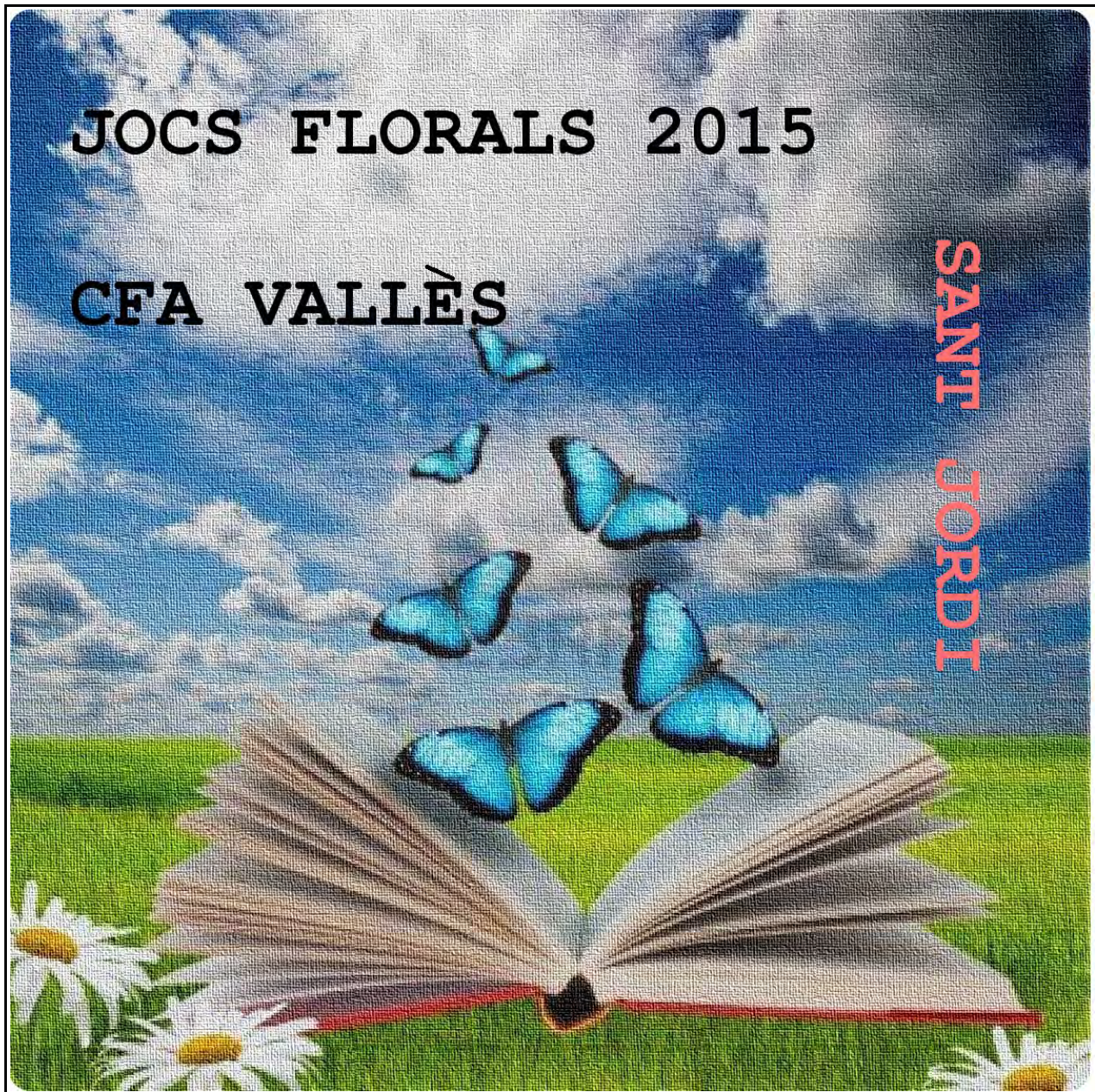
Sumari

Narrativa Categoria I (Instrumental I i Instrumental II)	9
Narrativa Categoria II (Instrumental III, Català II,	35
Castellà II, Castellà III i Informàtica Inicial).....	35
Narrativa Categoria III (Català III, CAM, GES I i GES II).....	83
Narrativa Categoria IV (Anglès, PA CFGS i PAU).....	133
Poesia Categoria V	161

JOCS FLORALS 2015

CFA VALLÈS

SANT JORDI

ROSARIO BOTE

Competic I

Narrativa

Categoria I

(Instrumental I i Instrumental II)

CATEGORIA I

Narrativa Categoría I (Instrumental I i Instrumental II)	9
Mi redacción, REYMUNDA CONDORI.....	15
Mis vivencias, MARIA CORTÉS.....	16
Yo, MUSA TRAWALLY.....	17
Esta soy yo, SAIDA EL ABIDI.....	17
Este soy yo, LACHEN HAMDAN.....	17
Quién soy yo, BANGALI FOFANA.....	17
Mi persona, FRANCISCO CRESPO.....	18
Mis datos, CARMEN MURILLO.....	18
Mis datos personales, HABIBATA BA.....	18
Mis cosas, ÁNGELES PUNZANO.....	18
Viaje a Menorca, MANOLI DÍAZ.....	19
Naturaleza, ANDREA SÁNCHEZ.....	20
Día de carnaval, DOLORS SERRA.....	21
El abuelo, JOSÉ ÁNGEL RODRÍGUEZ.....	22
Tiempo recuperado, NORBERTA CABALLERO.....	22
Momento difícil, ASUNCIÓN MARTÍN.....	23
Turquía, ANTONIA SÁNCHEZ.....	24
Variedad, NOURREDDIN MOUSSAOUI.....	25
Afición, ISABEL ORTEGA.....	25

Escapada a Cuenca, ANTONIA SÁNCHEZ.....	26
La agricultura, MUSA TOURAY.....	27
Hobby, DAVID SERRANO.....	28
Fin de año especial, AMADORA FERNÁNDEZ.....	29
Felicidad, SAIDA GHANNAM.....	30

Mi redacción, REYMUNDA CONDORI

Mi redacción empieza como el día a día de una familia. Al principio todo se veía gris y me preocupaba. Una vez que mis hijos encontraron una oportunidad laboral, las cosas se convirtieron en verde esperanza.

Me sentía feliz con mis hijos y de compartir momentos a su lado. Siempre he tenido interés por aprender y ahora lo he encontrado.

Mi sueño era leer y escribir correctamente y me apunté con toda la ilusión a clases, donde me encuentro a gusto, porque cada día que pasa aprendo más.

Sé que queda mucho por vivir y aprender, pero, siempre que sea al lado de mis hijos, podré superar cualquier obstáculo que se me cruce por mi camino.

INSTRUMENTAL I

Mis vivencias, MARIA CORTÉS

El pasado verano, mi marido y yo queríamos volver a recordar nuestras antiguas vacaciones de campin. Entonces decidimos comprar una caravana.

Poco a poco, amueblamos nuestra pequeña casita sobre ruedas y quedó muy bonita y acogedora.

El lugar donde decidimos pasar nuestras vacaciones fue el *Eurocamping*, en la Costa Brava. Allí pasamos toda la temporada de verano. En los tres meses que estuvimos el tiempo no acompañó demasiado, pero lo pasamos muy bien con la compañía de mi hijo.

La estancia en el *Eurocamping* ha sido maravillosa, pero dadas las circunstancias en las que nos encontramos, no volveremos a ir de campin.

En el mes de septiembre estuvimos unas dos semanas en Pozo Arcón, Jaén. Allí tenemos una pequeña casita, que siendo mayores ya estamos más cómodos que en el campin. Me gusta ir a Pozo Arcón porque es un pueblo muy familiar y te lo pasas muy bien.

Y para acabar, tuve una alegría al saber que volvería a ser bisabuela por segunda vez. La afortunada ha sido mi nieta Nadia, a quien he criado como a una hija porque desgraciadamente falleció su madre, mi hija Julia. El nombre de mi segunda biznieta, Blanca

INSTRUMENTAL I

Yo, MUSA TRAWALLY

Me llamo Musa. Vivo en Granollers. Soy de Gambia. Tengo 23 años. Me gusta salir con los amigos y estar con mi familia. No me gusta hacer daño a la gente.

INSTRUMENTAL I

Esta soy yo, SAIDA EL ABIDI

Me llamo Saida. Vivo en Granollers. Soy de Marruecos. Tengo 32 años. Me gusta mirar la *tele*, pasear, hacer faenas de casa y estar con mi familia. No me gusta hablar por hablar.

INSTRUMENTAL I

Este soy yo, LACHEN HAMDAN

Me llamo Lachen. Vivo en Granollers. Soy de Marruecos. Tengo 57 años. Me gusta comer bien, rezar y pasear.

INSTRUMENTAL I

Quién soy yo, BANGALI FOFANA

Me llamo Bangali. Vivo en Canovelles. Soy de Gambia. Tengo 40 años. Me gusta comer, rezar, limpiar la casa, venir a la escuela y pasear por Barcelona. No me gusta el frío.

INSTRUMENTAL I

Mi persona, FRANCISCO CRESPO

Me llamo Francisco. Vivo en Granollers. Soy de Granada. Tengo 52 años. Me gusta salir con los amigos, trabajar, el colegio, ver la *tele*, las mujeres, la pesca, el deporte en general y estar con mi familia. No me gusta no tener trabajo.

INSTRUMENTAL I

Mis datos, CARMEN MURILLO

Me llamo Carmen. Vivo en Granollers. Soy extremeña. Tengo 76 años. Me gusta hacer ganchillo y aprender a leer y a escribir.

INSTRUMENTAL I

Mis datos personales, HABIBATA BA

Me llamo Habibata. Vivo en Granollers. Soy de Senegal. Tengo 32 años. Me gusta mirar novelas, buscar trabajo, mis hijos y toda mi familia.

INSTRUMENTAL I

Mis cosas, ÁNGELES PUNZANO

Me llamo Ángeles Punzano. Vivo en Granollers. Tengo 65 años. Soy andaluza. Me gusta caminar, hacer comidas, ganchillo y muchas cosas más.

INSTRUMENTAL I

Viaje a Menorca, MANOLI DÍAZ

El día 8 de febrero fui de viaje a Menorca, donde pasé diez días maravillosos.

Menorca es una isla muy bonita por sus playas, sus fantásticos paisajes y sus pueblos pintados de blanco.

Lo primero que hicimos cuando llegamos fue pasear por la urbanización que era muy grande y estaba vacía, ya que allí los propietarios de las casas van solo a veranear. Después nos dirigimos a Mahó donde vimos las iglesias, un museo, el puerto y unas calles magníficas.

El hotel donde estábamos alojadas hizo la matanza del cerdo.

De este viaje me llevo muchos recuerdos bonitos y nuevas amistades.

INSTRUMENTAL II

***Naturaleza*, ANDREA SÁNCHEZ**

Yo nací y me crie en un pueblo, Alcoba de los Montes, provincia de Ciudad Real y me gusta la vida del campo.

El paisaje es muy diferente en cada estación. En verano los campos son amarillos porque el trigo, la cebada y la avena están maduros y secos para segarlos.

En otoño los árboles están marrones y se les caen las hojas. Los labradores aran y siembran el campo para la cosecha de la siguiente temporada.

En invierno el campo está triste, frío y parece vacío y muerto.

En primavera la tierra está muy bonita porque crecen las flores, brotan los árboles y los campos están verdes porque el trigo y los cereales van creciendo también.

INSTRUMENTAL II

Día de carnaval, DOLORS SERRA

Marché de Granollers a Platja d'Aro. Cuando llegué a casa abrí las ventanas, dejé la maleta y me fui a pasear y tomar el sol por la playa.

El paisaje era muy diferente al del verano. Los temporales se habían llevado la arena y se veían grandes rocas.

Me senté y estuve dos horas disfrutando del sol, después continué caminando por el paseo.

Llegué a casa muerta de hambre, comí un poco y me puse a descansar.

Cuando me levanté salí al balcón para ver como se colocaban las carrozas y las comparsas en los lugares reservados para ellas. Llegaban, buscaban su sitio y esperaban hablando y riendo hasta que empezara el desfile. Era el fin de semana del carnaval y la *rua* sale justo de delante de mi casa. Para disfrutar bien del ambiente bajé a la calle. Había mucha gente y todo era alegría, música y luces.

INSTRUMENTAL II

El abuelo, JOSÉ ÁNGEL RODRÍGUEZ

En el pueblo de Tocina, provincia de Sevilla, nació un 17 de abril de 1917 un niño llamado José.

La época de la Guerra Civil fue muy mala porque pasaron la guerra y José estuvo en el frente 17 meses. Cuando acabó regresó a Andalucía para empezar una vida mejor y entonces encontró a la mujer de su vida, Concepción. Se casaron y fueron muy felices toda la vida junto a sus hijos y sus nietos.

INSTRUMENTAL II

Tiempo recuperado, NORBERTA CABALLERO

Soy una mujer que ha criado a cuatro hijos. En este momento de mi vida me he dado cuenta de que solo he trabajado y trabajado, pero que no he disfrutando de mis hijos tanto como me habría gustado. Siempre iba corriendo porque las tareas de la casa y el trabajo me obligaban. Tenía que dejarlos solos en casa. Ahora que estoy jubilada, vivo más tranquila y disfruto de mis nietos como no pude hacerlo de mis hijos.

INSTRUMENTAL II

Momento difícil, ASUNCIÓN MARTÍN

El día 23 de febrero se cumplió un año desde que murió mi hijo. Toda la familia está muy triste. Cuando se puso enfermo todos estuvimos a su lado. Durante su enfermedad, cuando se encontraba peor, su mujer no lo dudaba, cogía el coche y lo llevaba al médico a Barcelona y cuando lo habían visitado volvían a casa. Era un matrimonio que se quería mucho y yo le doy las gracias por todo lo que hizo por él. Mis otros hijos, mis nueras y mis yernos estuvieron a su lado en todo momento dándole su cariño. Su suegra y su cuñado también lo querían mucho y cuando murió vinieron desde Galicia.

A mí, que soy su madre, me está costando mucho superar su muerte porque tengo mucha pena. Fui al médico y me dijo que tenía depresión. Me ayuda venir a la escuela con mis compañeros y los profesores que me dan mucho ánimo.

INSTRUMENTAL II

Turquía, ANTONIA SÁNCHEZ

Mi sobrina está estudiando audiovisual, radio y televisión en Turquía y junto con mis hermanas y cuñados fuimos un fin de semana a Estambul. Me gustó mucho porque vimos muchas tiendas, paradas de granadas y castañas. También fuimos a ver la mezquita y nos tuvimos que poner un pañuelo en la cabeza y dejar los zapatos a la entrada.

Estuvimos tres días caminando sin parar y tuvimos suerte porque nos hizo un tiempo muy bueno.

Había muchos niños pidiendo por la calle y también muchos perros y gatos sueltos.

Allí es típico tomar mucho té y unos dulces hechos con fideos y miel. Hicimos muchas fotos.

Fue solo un fin de semana pero muy aprovechado.

INSTRUMENTAL II

Variedad, NOURREDDIN MOUSSAOUI

España es un país de diferencias. Tiene montañas, campos con trigo y muchas clases de árboles. Pero también tiene mar, muy bonito y también diferente. Las playas de Barcelona y Tarragona tienen la arena fina y en la Costa Brava, Tossa de Mar, Calella... la arena es más gorda. Barcelona también tiene un parque zoológico con muchos animales: monos, leones, jirafas, flamencos... y lo visita mucha gente.

A mí me gusta ir al puerto, pasear, ver los barcos y algunos días también voy al Maremagnum porque hay tiendas, restaurantes y cines.

INSTRUMENTAL II

Afición, ISABEL ORTEGA

Una de las cosas que más me gustan es venir a la escuela. Yo estoy sola y cuando llega una carta y no la puedo leer me pongo muy triste y me entran ganas de llorar. Cuando veo a mis nietos pequeños que con cinco y seis años ya leen, escriben y hablan catalán me da mucha alegría.

Mis padres no me pudieron llevar a escuela, pero yo he luchado para que mis hijos sí fueran. Tengo tres hijos y los animé para que estudiaran. María estudió empresariales, Piedad sacó el graduado y está bien colocada y Francesc hizo química.

INSTRUMENTAL II

Escapada a Cuenca, ANTONIA SÁNCHEZ

Aprovechando que en mi ciudad en mayo, el día de la Ascensión, es fiesta local e hicimos una escapada a Cuenca, mi hija, mi marido y yo.

Me gustó mucho lo que vi y también disfruté de la gastronomía manchega. La vista de las casas colgadas, el casco antiguo y la catedral es muy bonita.

Contratamos una excursión en autocar. Nos llevaron a ver la ciudad encantada. Figuras de piedra hechas por la propia naturaleza. Llevábamos auriculares que nos explicaban todo lo que veíamos.

Al final nos llevaron a comer al parador de Cuenca, un lugar precioso y la comida era buenísima.

INSTRUMENTAL II

La agricultura, MUSA TOURAY

En mi pueblo, Garawol, en Gambia, al trabajo al que se dedican las personas es a la agricultura. Cuando llega el tiempo de lluvias, en junio, todos preparan sus herramientas para cultivar. Después empiezan a cultivar y sembrar durante un mes. Cuando se acaba este trabajo hay que continuar cuidando y arreglando el campo, arrancando las malas hierbas durante tres meses y después hay que esperar a que llegue la cosecha.

Se cultivan cacahuetes, maíz y arroz, todo al mismo tiempo. Primero madura el maíz, que junto con el arroz y el cacahuete es lo que más comemos.

Garawol es un pueblo que tiene mucha gente. Somos pocos los jóvenes que hemos marchado y por eso tiene mucha vida.

INSTRUMENTAL II

Hobby, DAVID SERRANO

Vivo en Granollers, un pueblo muy bonito donde vive y trabaja mucha gente.

Os voy a explicar un poco de mi vida. Cada día me levanto para ir a la escuela a aprender. Por las tardes, juego a la petanca en una barriada que se llama la Font Verda y entrenamos cada día para mejorar. Los domingos jugamos contra otros equipos y me gusta ganar. Este año hemos quedado los últimos de la cuarta división y hemos bajado de categoría. Pero no pasa nada.

Lo importante es participar y a mí me gusta jugar a la petanca para superarme día a día porque lo que hacemos en el presente tiene su eco en el futuro.

INSTRUMENTAL II

Fin de año especial, AMADORA FERNÁNDEZ

Una amiga y yo decidimos ir a pasar el fin de año a Mallorca. A las 8 de la mañana del día 19 de diciembre salimos de casa con destino al aeropuerto. El vuelo duró cuarenta minutos. Nos llevaron al hotel y después de colocar la ropa en el armario bajábamos a comer. Luego, vimos una película.

El día 20 fuimos a ver las cuevas del Drac que se encuentran en las entrañas de la tierra. Son preciosas. Subimos a una barca y paseamos por un lago. También hicieron un concierto que me gustó mucho.

Otra excursión que hicimos fue a Sóller, en un tren de madera muy bonito disfrutando del paisaje que atravesábamos.

También visitamos granjas donde vimos muchas clases de animales.

Cada noche después de cenar en el hotel teníamos dos horas de baile. Yo disfrutaba porque me gusta la música y bailar.

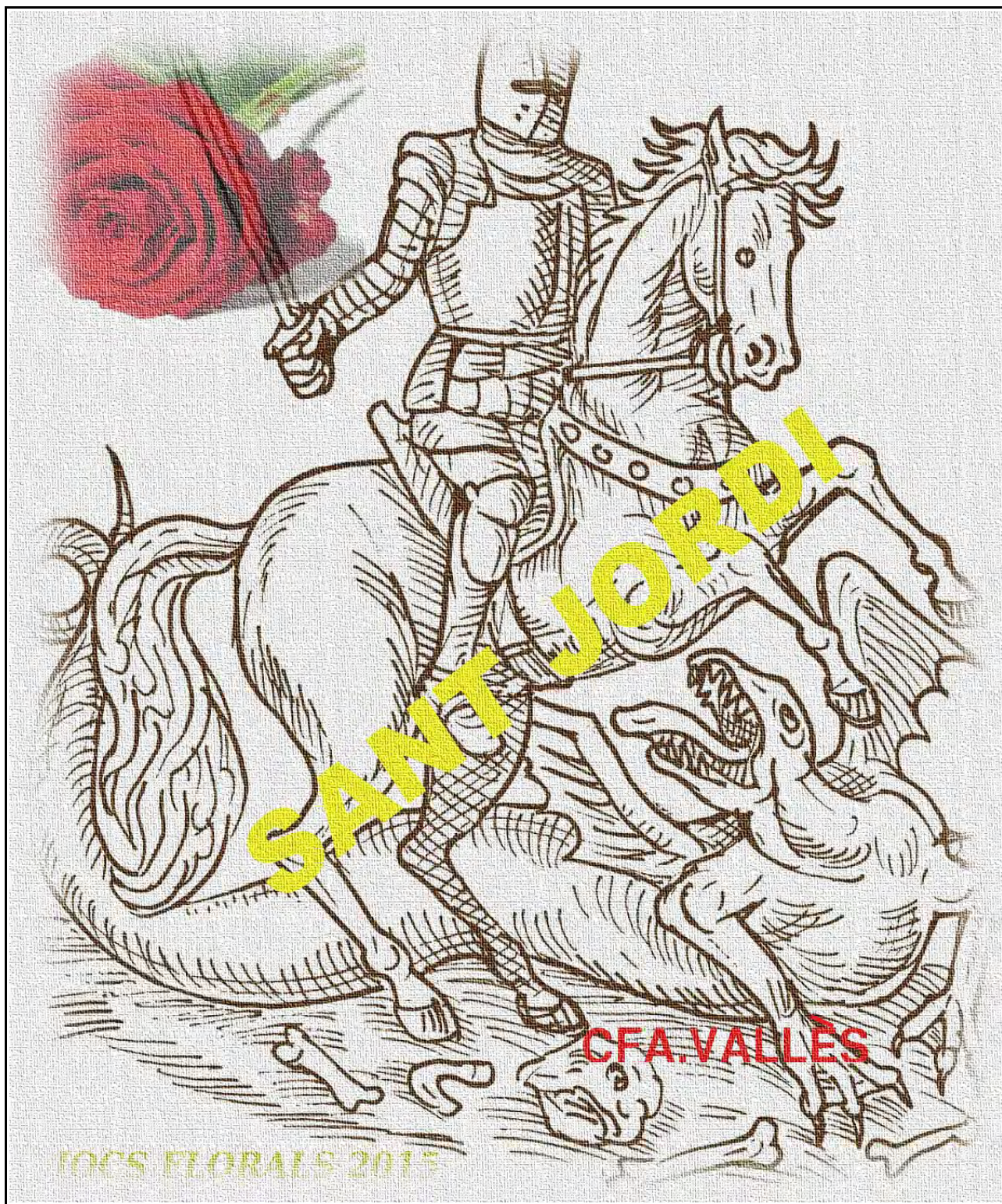
INSTRUMENTAL II

Felicidad, SAIDA GHANNAM

Mi abuela es la abuela más feliz del mundo.

Tiene cuarenta nietos que son la ilusión de su vida. Celebra su cumpleaños con todos juntos a su alrededor. Se siente totalmente contenta entre ellos. Cada nieto se lleva de diferencia con el siguiente cinco años y todos somos muy cariñosos y amables con ella. Cuando estoy a su lado me olvido de todo, todas mis pequeñas molestias desaparecen como por arte de magia. Rahma, mi abuela, tiene más de cien años y cada año visita a todos sus hijos repartidos entre Suiza, Francia y España. Cuando llega aquí todos estamos muy contentos. Sus nueras y yernos la respetan y quieren.

INSTRUMENTAL II

AVELINO SANZ

COMPETIC I

Narrativa

Categoria II

**(Instrumental III, Català II,
Castellà II, Castellà III
i Informàtica Inicial)**

CATEGORIA II

Castellà II, Castellà III i Informàtica Inicial).....	35
L'indi i les seves plomes, JOAN ANTONI RUIZ.....	41
La meva amiga, RAMONA LOZANO.....	42
El meu nebot, ROSARIO BOTE.....	42
La Simona, PEPITA JIMÉNEZ.....	43
Llegenda de Sant Jordi, ÀNGELES MARTÍNEZ.....	44
Aquell home, MARIAMA SADIO.....	44
Un trosset de la meva vida, MARINA LAPIDO.....	45
La meva germana, JOSÉ PROVINCIAL.....	45
Recuerdos, JOSÉ PROVINCIAL.....	46
Mercado, PEPI JIMÉNEZ.....	47
Pasado, VÍCTOR ALCARAZ.....	47
Decisión correcta, MARÍA DEL CARMEN ORTEGA.....	48
La Boquería, RAMONA LOZANO.....	48
Senegal, MARIAMA SADIO.....	49
Mi país, ATTIYA KOUSAR.....	49
Día de mercado, ROSARIO BOTE.....	50
Feliz a mi manera, FRANCISCA GUTIÉRREZ.....	50
Un trocito de vida, PIEDAD CABELLO.....	51
Vivencias, ANGELITA GALERA.....	52
Lucha, MARINA LAPIDO.....	53
A la meva néta Lua, CÁNDIDA PORRAS.....	54
Tot es pot fer amb il·lusió, ENCARNA DOMÈNECH.....	55

La vida d'en Javier, JAVIER TUÁREZ	55
Catalunya és casa meva, MARÍA DOLORES JIMÉNEZ	56
50 anys en una maleta, MARÍA REMEDIOS LÓPEZ.....	56
La llavor de la meva afecció, ELENA LAZAR.....	57
La festa de Sant Jordi, JOSÉ JIMÉNEZ.....	58
La gran Magal de Touba, OUSMANE SAWANE.....	58
La primavera, JOANA GRIGORE.....	59
El dia de Sant Jordi, MOUSSA BIAYE.....	59
Achura, ZAKIA SABAR.....	60
El dia de l'amor, BOUCHRA SABAR.....	60
La festa dels valors, FODÉ DICKO.....	61
Una nova cara de Catalunya, MAMADOU DIAGNE.....	61
Historia de mi vida, SAFAE BEL HACHMI.....	62
Europa, FODÉ COLY.....	62
Una historia de superación, FATOUM SAHNOUNI.....	63
Las vacaciones, BOUCHRA SABAR.....	63
El día de Sant Jordi, CODY KANE.....	64
Entrada difícil, MAMADOU DIAGNE.....	64
Juventud, ZAKIA SABAR.....	65
Un cuento del Senegal, AMADOU TIDIANE SIDIBÉ.....	66
Primavera en Rusia, MARGARITA OSIPENKO.....	66
Adelante, MOHAMED EL BAKKALI.....	67
Sant Jordi, HUDA SHAHIN ATASSI.....	67
Recuerdos de mi infancia, KATYA KRASTEVA.....	68
Mi ciudad, DEBRA LUCK.....	68

Integrada, GINA MENCU.....	69
Infancia, SNEZHANA MONEVA.....	70
Mi viaje, MARCO EWANE.....	70
La primavera, FÁTIMA EL HARRAK.....	71
Aprender una lengua, RINALDO OBIERTI.....	71
Soledad, SOMAYA EL GORCHI.....	72
Historia de amor, MARIA POLUDENKO.....	72
¿Quién es Dios?, FIDEL TORRES.....	73
Ratoncito Tedy, JOANA GRIGORE.....	74
Sant Jordi, JAUN SOLA.....	75
Sant Jordi, JOSÉ MARÍA GARCÍA	75
Internet como facilitadora de las relaciones sociales, JUAN ASENSI	76
Maneras de curarse fuera de la medicina tradicional, PONCIANO VELÁZQUEZ	77
La història d'en Josep jubilat, JOSEP MARTÍNEZ	78
Diada de Sant Jordi, MONTSERRAT LLETGET.....	79

L'indi i les seves plomes, JOAN ANTONI RUIZ

Em dic Punaa i avui us explicaré una història:

Una vegada vaig anar a l'oest i, quan hi vaig arribar, el primer que vaig fer va ser llogar una habitació en un saloon. El dia següent em van deixar un cavall i quan passejava per les muntanyes del Colorado em va sortir un indi amb el seu cavall. Vam parlar un estona de les seves històries i de les meves.

El seu aspecte físic era molt estrany: portava uns pantalons marrons molt amples, una camisa vella i estripada, al cap portava una corona plena de moltes plomes de colors, l'indi es deia Wuinetu. En Wuinetu feia quasi dos metres d'alçada. Tenia uns cabells llargs i negríssims, la cara rodona, uns ulls grossos, un nas molt xato i una boca petita. El seu cos era prim.

Era una persona molt atrevida i li agradava molt menjar carn d'ós.

Li vaig caure molt bé i ens vam fer molt amics. Em va presentar la seva família i vaig passar molt temps amb ells. Tant temps que al final m'hi vaig quedar a viure.

INSTRUMENTAL III

La meva amiga, RAMONA LOZANO

Quan jo era més jove tenia una molt bona amiga, es deia Pepita. La Pepita era alta i forta, tenia la cara llarga, els cabells rossos i arrissats i uns ulls grans i blaus. Era una noia molt bonica i amb molt bona presència.

Sempre portava faldilles ja que en aquella època les noies no portàvem pantalons, un jersei de llana fet per la seva mare i unes *bambes* blaves amb sola blanca típiques d'aquell temps.

Era simpàtica, molt bona amiga, i ens passàvem hores jugant i fent bromes. També era molt llesta i intel·ligent, competíem per treure les millors notes. Tenia un germana més petita i amb ella també jugàvem molt. Jugàvem a les professores i sempre ens havíem d'obeir perquè si no, un càstig, una hora sense jugar ni poder moure't fins que ella ho digués.

INSTRUMENTAL III

El meu nebot, ROSARIO BOTE

El meu nebot era un noi molt eixerit i tenia els cabells llargs, però era molt bon noi.

Sempre anava molt elegant i modern. A tothom li agradava veure'l passejar tan a poc a poc quan sortia al carrer.

Era molt simpàtic i agradable; sempre tenia un somriure per a tothom.

INSTRUMENTAL III

***La Simona*, PEPITA JIMÉNEZ**

Si algun dia et convido a prendre cafè a casa meva, t'haig d'advertir que potser l'endemà tothom ho sabrà. Et preguntaràs per què, oi? Bé doncs, de seguida ho entendràs perfectament.

Tinc una veïna de tota la vida amb molt bona aparença que es diu Simona. Encara que no és gaire alta, fa goig veure-la perquè conserva la seva figura esvelta com la que tenia quan era joveneta. Els seus cabells són blancs com la neu i els ulls negres destaquen al seu rostre pàl·lid. Gairebé no somriu mai, però sempre que te la trobes per l'escala et saluda molt atentament.

Té uns setanta anys i fa més de trenta que es va quedar vídua, i des de llavors viu sola, dedicant-se del tot a tenir cura dels seus néts. Però la Simona treu temps de no sé on per tenir tot el veïnat controlat, i quan dic controlat vull dir que controla a la perfecció els horaris que té cada veí, d'entrada i de sortida. Per exemple, sap si el veí del primer pis ha anat a treballar o si la veïna del segon ha tornat de fer la compra.

Els meus horaris sí que els coneix a la perfecció, fins al punt de saber si ja faig tard per agafar l'autobús del matí. Fa poc, em va preguntar si ja em trobava millor perquè el dia anterior no havia sortit de casa per agafar l'autobús i anar a l'escola. La meva cara de sorpresa segurament era per veure-la, ja que era veritat que no havia anat a l'escola aquell dia perquè tenia festa.

No sé que té la Simona, però és impossible fer res sense que els seus ulls negres i rodons com botons i les seves orelles punxegudes s'assabentin de tot.

De totes maneres, vols venir a prendre cafè a casa meva?

INSTRUMENTAL III

Llegenda de Sant Jordi, ÀNGELES MARTÍNEZ

Fa anys i anys hi havia un drac molt feroç i dolent que terroritzava tot el Regne de Granollers. Es va menjar tots els animals que hi havia. Quan ja no en quedaven més, es va començar a menjar les persones. Llavors, els habitants de Granollers van arribar a un acord amb el rei.

El lliurament es faria mitjançant un sorteig entre tota la població, la família reial inclosa. La sort va voler que li toqués a la filla del rei. Quan el drac s'anava a menjar la princesa, va aparèixer un cavaller que es deia Jordi i el va matar.

Al lloc on va caure la sang del drac, hi va néixer un roser de roses vermelles. Des d'aleshores, cada any, el dia de Sant Jordi, els homes regalen una rosa a la dona estimada.

INSTRUMENTAL III

Aquell home, MARIAMA SADIO

Es tracta d'un home madur, alt, de color de xocolata i vestit senzill. No parla gaire amb la gent. Sempre busca feina, sempre vol arribar a tot i no viu animat.

Té cabells castanys, curts, cara de bon jan, ulls tendres, nas petit, boca menuda, sembla antipàtic, ordenat. Si li donen feina, l'agafa.

INSTRUMENTAL III

Un trosset de la meva vida, MARINA LAPIDO

Sóc una dona com qualsevol altra, crec que sóc una dona positiva i amb empenya. La meva vida no ha estat fàcil com la de la majoria de persones que han passat una guerra, però el més dur ha sigut quedar-me sense home només amb quaranta-nou anys. Ja en són trenta-set sense ell.

Mai no m'hauria imaginat superar això, i superar, superar, no és fa... però s'ha d'agafar la vida com ve i pensar en les coses bones que queden: dues filles, quatre nétes i ja dos besnets. Són el que et fan continuar sentint il·lusió per viure.

INSTRUMENTAL III

La meva germana, JOSÉ PROVINCIAL

La Paqui, la meva germana, té els cabells llisos i rossos, llargs fins la cintura. És de cara allargada i de rostre blanc amb uns ulls grossos de color marró. Té nas d'índia, més aviat xato, i boca de pinyonet.

És una noia baixeta i té molta cura del seu aspecte. És molt simpàtica, alegre i de bona pasta. Sempre està animada i de molt bon humor.

INSTRUMENTAL III

Recuerdos, JOSÉ PROVINCIAL

Mis primeros recuerdos se remontan a un día de Nochebuena, es el día de mi cumpleaños, en Andalucía. La imagen que tengo es la de mi madre llenando la mesa con todo tipo de comida, mi padre insistiéndome para que comiera y mi hermana, cerca de mí, comiendo ella sola porque era de buen comer. Minutos después, llamaron a la puerta y otro de mis hermanos, apodado "nene", abrió y se encontró con un grupo de personas que pedían el aguinaldo. Mis padres las convidaron a unos dulces y a un trago de anís porque si no, no se marchaban.

Recuerdo cómo brillaba y calentaba el sol a las ocho de la mañana y mi madre echaba cubos de agua sobre el cemento para refrescar la casita. Nosotros vivíamos en la calle Mayor y por allí pasaban los toros con los cabestros desde la plaza de toros a la campiña y yo les tenía mucho miedo.

También me viene a la memoria estar con una manta en el campo esperando a que mi madre acabara la jornada de recoger algodón o remolacha. Yo era pequeño y no podía trabajar. Lo que sí hacía era quitar la cáscara a los garbanzos.

En fin, son muchos recuerdos y algunos parecen borrarse.

INSTRUMENTAL III

Mercado, PEPI JIMÉNEZ

Cuando era pequeña, vivía en un pueblecito de Murcia. Mis padres tenían ganado y trabajaban en el campo. Lo poquito que les sobraba lo llevaban a vender a un mercado que había a unos cuantos kilómetros. Mi madre hacía queso de cabra, recogía espárragos e higos y los secaba en el terrado y cuando nosotros subíamos, sin que ella lo supiera, comíamos alguno.

El día que iban al mercado se tenían que levantar muy temprano porque, como no había coches ni tren, el camino lo hacían a pie y aquel que llegaba antes cogía el mejor sitio para vender.

Mis hermanos y yo nos quedábamos en casa esperando algún regalo imprevisto que consistiría en un caramelillo que mi madre nos compraba.

INSTRUMENTAL III

Pasado, VÍCTOR ALCARAZ

Desde que tenía diez años, siendo un niño, estaba en los cortijos cuidando animales y trabajando en el campo. Hacía todo lo que podía y esa fue mi infancia, ir de un lado para otro para ganarme la vida y así ayudar a mis padres. No teníamos donde vivir y había que trabajar muchas horas. Esa mala costumbre, por necesidad, ya se ha perdido y esperemos que sea para siempre.

Pido que nuestros nietos no pasen por lo que hemos pasado nosotros.

INSTRUMENTAL III

Decisión correcta, MARÍA DEL CARMEN ORTEGA

Somos cuatro hermanos y yo soy la mayor. De pequeños éramos muy felices aunque no teníamos elementos para jugar. Mis padres no tenían dinero para juguetes y las familias numerosas como la nuestra fabricábamos nuestros propios juguetes para poder jugar. Vivíamos lejos de la ciudad, por lo cual no podíamos ir a la escuela. Poco a poco fuimos creciendo, a mi padre le ofrecieron trabajo en el extranjero, en Argentina, y se podía llevar a su familia. Mi padre lo aceptó y nos marchamos todos juntos. Las dos hermanas mayores nos pusimos a trabajar para ayudar en la economía familiar y las dos más pequeñas empezaron a ir al colegio. Yo tenía en mente aprender un oficio, por ejemplo peluquería, y así lo hice.

Al poco tiempo de vivir en Argentina mis padres estaban muy contentos y felices y nosotras también.

INSTRUMENTAL III

La Boquería, RAMONA LOZANO

Cuando vi por primera vez el mercado de la Boquería me sorprendió muchísimo lo bien organizado que está, la cantidad de puestos que hay, las frutas tan exóticas que hay y además encuentras de todo: pescado, carne, zumos y por haber hay un puesto de insectos fritos con todo tipo de animalillos. Como he dicho, todo me llamó la atención, pero lo que más, este puesto porque nosotros no estamos acostumbrados a comer escorpiones, hormigas ni saltamontes.

El mercado es como una pequeña ciudad. Si llegas temprano, puedes comprobar como de bien preparan los puestos. Poco a poco el mercado se va llenando de gente, al final no puedes andar porque la Boquería parece un hormiguero.

INSTRUMENTAL III

Senegal, MARIAMA SADIO

Antes de casarme con mi marido, vivía con mi familia, mis padres y hermanos, en Senegal. Yo trabajaba de costurera. Vivíamos en una casa grande y había mucha alegría, las hermanas dormíamos juntas en la misma habitación. Cuando mi marido me pidió que me casara con él, yo acepté. Después de la boda, él pensó tramitar los papeles del visado y cuando ya todo estaba arreglado compró los billetes y nos vinimos. Mi marido se iba a trabajar y yo me quedaba sola viendo la televisión para aprender la lengua. Mi vida cambió y fui muy feliz cuando nació mi primera hija.

INSTRUMENTAL III

Mi país, ATTIYA KOUSAR

Me llamo Attiya y soy de Pakistán. Vivía con mis padres y mis hermanos en nuestra casa y jugábamos mucho.

Mi país es un estado islámico y la cultura es muy diferente. En una misma casa viven los abuelos, los padres, los hijos y los nietos. Los nietos tienen mucho amor por sus nietos y las abuelas los cuidan mucho.

En mi pueblo hay mucha agricultura, tiene un río que lleva mucha agua y está rodeado de naturaleza. Es precioso.

Cuando venían invitados a casa yo iba con ellos para que vieran el río. Nuestra cultura es muy social y si tenemos invitados no se les deja que se vayan sin comer. El día que se celebra una fiesta la gente invita a comer a sus familiares y amigos.

En mi país es obligatorio casarse y la fiesta de la boda es muy bonita. Dura cuatro días y durante ese tiempo los invitados están en la casa donde se celebra la boda. Allí celebramos cuatro tipos de fiestas: las religiosas, las culturales, las nacionales y cuando nacen los bebés.

INSTRUMENTAL III

Día de mercado, ROSARIO BOTE

Cuando llegué en los años cincuenta a Catalunya lo que me sorprendió mucho, porque nunca lo había visto, fue ver que ponían el mercado en las calles.

Me llamaron mucho la atención aquellos puestos con toda clase de productos: ropa, calzado, especies, verduras, quesos, embutidos y también había incluso pescado.

A mí aquello me gustó mucho: poder ir a comprar y al mismo tiempo pasear, ver a los compañeros de trabajo, tomar un café y charlar un rato.

Aún hoy lo sigo haciendo, pues paso una mañana agradable.

INSTRUMENTAL III

Feliz a mi manera, FRANCISCA GUTIÉRREZ

La vida para mí es hermosa aunque generalmente siempre hago lo mismo. Mi hermano está viviendo conmigo y con mi hijo porque no trabaja y se cuida de su tío: lo lleva al médico y se preocupa de darle las medicinas; también me ayuda con las tareas de la casa y las comidas porque yo trabajo y no tengo tiempo.

Pero lo que me hace más feliz es que mi hermano no está solo. Yo también voy a la escuela y... soy feliz a mi manera.

INSTRUMENTAL III

Un trocito de vida, PIEDAD CABELLO

Voy a contar un trocito de vida de mis padres. Mis padres eran muy valientes y muy buenas personas. Tuvieron nueve hijos en unos tiempos muy difíciles, pues pasaron la guerra y la posguerra. Según decía mi madre, después de la guerra lo pasaron peor que en la guerra.

Mis padres vivían en el campo pero no tenían cortijo, solo una casa pequeña que con miles de fatigas habían podido comprar. Mi madre explicaba que para comprar la casa y un trocito de tierra con unos cuantos olivos tuvieron que vender una cerda que tenían para criar cerditos. Mi padre trabajaba mucho en el campo para darnos de comer.

Recuerdo que por la noche cuando mis padres regresaban del campo nos reuníamos todos alrededor del fuego y mi madre sacaba la máquina de coser, la ponía encima de una silla porque era de aquellas que había que darle a una manivela para que cosiera y ponía el candil muy cerca para poder ver mejor. Allí se pasaba las horas cosiendo la ropa y haciendo vestidos y camisas de trozos de tela vieja, como por ejemplo tela de colchones o trozos que le daban.

Mientras, mi padre nos contaba historias de las que había vivido en la guerra. Yo me ponía muy triste cuando las escuchaba y pensaba en lo que mi padre llegó a sufrir en la guerra pero mi madre también, tanto o más, porque él se fue pero ella se quedó con sus hijos hasta que mi padre regresó. Recuerdo que siempre decía: "Hijos míos, solo le pido a Dios que nunca paséis una guerra".

INSTRUMENTAL III

Vivencias, ANGELITA GALERA

En casa estábamos pasando una mala temporada porque la vida era muy difícil ya que mis padres vivían del campo y para comer no nos faltaba, pero el trabajo era duro.

Como a mí me gustaba mucho coser, mi madre en invierno me mandaba a un taller de costura de señoras para aprender, y eso para mí fue fácil. Pronto aprendí, pasé a ser oficiala y ya me pagaban cada día mi jornal como a las otras chicas. Mi primer sueldo fue de dieciocho pesetas al día, no es que fuera mucho pero ya ayudaba en la economía de la casa. Todo esto lo recuerdo como si fuese a día de hoy.

Por ese tiempo, en la zona de Murcia había muchas fábricas de conservas en un pueblo que se llamaba Molina de Segura, y toda la juventud se marchaba a trabajar allí. El jornal era muy bueno, a la semana se ganaban seiscientas pesetas y además también hacíamos muchas horas de trabajo. Yo me fui cuando tenía trece años, junto con otras amigas de mi misma edad y el padre de una de ellas. Al principio, hasta que encontramos una casa fue duro y difícil. Después, como éramos jovencitas trabajábamos y nos reíamos de todo lo que nos pasaba. Los domingos íbamos a misa y por la tarde al cine y a pasear.

Fue la vida que me tocó vivir pero, a mi manera, fui muy feliz.

INSTRUMENTAL III

Lucha, MARINA LAPIDO

Tengo muy presente cuando junto con mi marido y mi hija de nueve meses vinimos a Barcelona. Esta semana de carnaval se cumplieron 61 años de la marcha.

La despedida de mi querida Galicia y de mi familia fue tan triste que jamás se me olvidará. Allí teníamos mucho trabajo pero solo nos daba para comer y malvivir, no podíamos pensar en tener un futuro mucho mejor. Mi familia no quería que nos viniéramos porque les parecía que nos veníamos al fin del mundo. Llegamos aquí con las manos en los bolsillos, sin nada de nada.

El viaje duró dos días con sus dos noches. Vinimos en un tren que tenía los asientos de madera. Si era pesado para los adultos imagínense con una niña pequeña. Llegamos a la estación de Sants y desde allí cogimos otro tren hacia Granollers. Aquí nos esperaba un carro con un caballo que nos llevó hasta Les Franqueses, que era donde teníamos alquilada una casa.

Allí empezamos nuestra nueva vida y a los 22 meses nació otra niña y yo ya no podía ir a trabajar. Mi marido ganaba bien y no lo necesitábamos, pero pronto empecé a hacer cositas en casa. Puse seis gallinas que con los desperdicios de la comida y el campo ya se mantenían y de esta manera teníamos huevos, también puse conejos y las niñas y yo íbamos a coger hierba para que comieran. Como la casa era de campo, en la parte de abajo había cuadras y las aproveché para poner más animales. Puse una cerda de cría y llegamos a tener hasta 50 cerdos. Toda esta granja nos ayudó a vivir mejor. Más tarde me ofrecieron hacer pelucas en casa. La empresa me enseñó y cuando acabé la primera me pagaron 40 pesetas y continúe haciéndolas durante veintinueve años. Entonces las niñas ya eran mayores y me ayudaban con los animales, igual que mi marido cuando llegaba de trabajar.

Llegado el momento, mis hijas fueron a una escuela pública, no pagábamos nada, y cuando tuvieron diez años las cambiamos y fueron a una de pago, las monjas grises, porque yo quería que supieran más que yo. También las apunté para que aprendieran a coser y a bordar.

Hemos trabajado mucho pero éramos muy felices. Los domingos preparábamos unos bocadillos y nos íbamos a comer al campo y aprovechábamos para recoger bellotas para nuestros animales. Esa era nuestra vida hasta que me faltó mi querido compañero. Con mis hijas casadas y mi marido muerto, a mí me parecía que era como un perro sin dueño, pero siempre he tenido el cariño de mis hijas y su familia. Hoy estoy contenta con mis hijas, mis nietos y mis bisnietos, que son una maravilla.

INSTRUMENTAL III

A la meva néta Lua, CÁNDIDA PORRAS

Una nova flor ha arribat a la meva vida, i en poques hores m'ha omplert de ganes de viure.

És petita i fràgil, però el seu cor ja recull tot l'amor que l'envolta.

És un regal de la vida que, com una rosa petita i formosa, es comença a despertar.

Un dels més profunds sentiments és l'amor.

L'amor d'uns pares que, esperant amb anhel la seva arribada, veuen fer-se realitat el miracle de la vida.

Desitjo que amb el pas del temps aquesta petita flor es faci la més bonica del seu jardí particular.

Benvinguda Lua, la meva petita flor.

CATALÀ II

Tot es pot fer amb il·lusió, ENCARNA DOMÈNECH

A la vida es pot fer tot el que es vulgui amb il·lusió. En el meu cas, vaig venir a Barcelona, a recollir ametlles, els anys setanta.

Vaig anar a viure a casa de la meva tia. Portava catorze mil pessetes, els diners que havia obtingut de la feina de recollir les ametlles.

Seguidament vaig començar a treballar en tres llocs diferents i amb els diners aconseguits em vaig comprar un pis.

Quan feia 25 anys que hi treballava, va tancar la fàbrica. En aquells moments, jo tenia un local i allà em vaig muntar un negoci amb tot el que allò implicava.

La meva idea i última recompensa serà tenir una vida millor en el moment de la jubilació.

CATALÀ II

La vida d'en Javier, JAVIER TUÁREZ

El meu nom és Javier, tinc 28 anys, m'agrada la música. Tinc un fill de dos anys i una dona ben bonica.

Actualment treballo en una residència els caps de setmana.

Entre setmana estudio un grau mitjà a Mollet. Visc a casa dels meus pares.

Sóc de l'Equador i fa sis anys que visc a Catalunya.

CATALÀ II

Catalunya és casa meva, MARÍA DOLORES JIMÉNEZ

La meva terra és Salamanca. Vaig néixer a Salamanca, però fa més de cinquanta anys que visc a Catalunya i Barcelona es va convertir en la meva llar. M'encanta gaudir dels seus pobles, dels seus carrers, de la seva gent i dels seus monuments, com la Sagrada Família, l'arc del Triomf i passejar per les Rambles, conegudes a tot el món.

Barcelona m'agrada molt, aquí he construït la meva gran família, és la meva llar: Barcelona.

CATALÀ II

50 anys en una maleta, MARÍA REMEDIOS LÓPEZ

Mai no havia pensat que sortiria de la meva estimada Almeria, però sóc aquí. M'agrada molt la gent, les seves tradicions, la seva gastronomia i costums; procuro integrar-me amb el màxim respecte i admiració. Ara he comprès que no ens podem decantar tant per les coses materials. Les bones accions són les meves millors companyes i les que més em reconforten.

El meu cor estava trencat; vaig venir amb una mà al davant i una altra al darrere, però a la meva maleta hi portava allò que més seguretat, tranquil·litat i llibertat em va donar en molt temps. Les meves estimades pintures a l'oli i els pinzells.

Que curt se'm feia el temps que passava amb ells i que feliç em sentia! Era el meu petit món. Què puc dir dels meus llibres? Quantes coses he viscut, he après, he viatjat i he somiat amb ells! Això no té preu!

Sempre s'ha d'anar «lleuger d'equipatge» com deia Antonio Machado.

Quanta raó tenia!

CATALÀ II

La llavor de la meva afecció, ELENA LAZAR

Hola! Em dic Sheila i tinc 17 anys. Sóc del Marroc i visc en una insignificant ciutat a prop de la capital. La meva família és molt nombrosa, però desafortunadament aquest lligam parentesc no ens ha mantingut junts. Sóc la més petita de tots els germans, i, a més, l'única dona.

Fa un parell de dies, va ser el meu aniversari i els pares van convidar els avis per celebrar-lo. Era un dia magnífic i tots ens ho estàvem passant bé, fins que el pare va mencionar alguna cosa sobre els meus estudis. Va dir que aquell seria l'últim any que aniria a l'escola i que en el moment que els acabés em casaria a l'instant per no poder marxar.

En sentir aquelles paraules vaig protestar, però no va servir de res, així que vaig dirigir-me a l'habitació, perquè tampoc podia sortir sola de casa i, a més a més, sempre havia de portar el mocador. Mai no entenia per què el pare era tan sever amb mi i la mare. Sempre em preguntava per què els pares de les meves amigues no eren així i què podia fer jo per poder canviar els meus.

L'endemà, el meu germà, l'Adam, em va convidar a prendre un cafè. Vam estar bastanta estona parlant sobre el que havia passat el dia anterior, però vaig decidir d'acabar aquella conversa. L'Adam havia de portar el cotxe al taller, però jo no volia acompanyar-lo, així que vaig preferir anar a comprar.

En aquella tenda hi havia moltes coses, però finalment vaig poder decidir-me per una. Quan sortia de la tenda, vaig topar amb un noi. Semblava tenir més o menys la meva edat. Era alt, ros, amb ulls blaus... el somni de qualsevol dona. Ens vam quedar drets, un davant de l'altre, en silenci, fins que li vaig preguntar el seu nom.

Ell es deia Jordi i era de Barcelona. Vam estar uns minuts parlant i vam acordar que ens trobaríem l'endemà a la mateixa hora en aquella tenda. Vaig haver de marxar perquè el meu germà m'estava esperant.

En arribar a casa, el pare estava de mal humor i no sé per quin motiu va decidir discutir amb mi. Vaig pujar a dalt, vaig agafar la bossa amb el que

m'havia comprat i vaig estirar-me al llit. Després, vaig decidir treure la caixeta de música per relaxar-me una mica i oblidar-me dels problemes, però quan vaig treure-la vaig trobar-hi una rosa vermella amb un bitllet. Allà hi havia escrit un número de telèfon juntament amb el nom, Jordi.

CATALÀ II

La festa de Sant Jordi, JOSÉ JIMÉNEZ

La festa de Sant Jordi és molt bonica i molt humana. La gent surt al carrer per regalar la rosa o el llibre commemorant la tradicional festa del 23 d'abril. És el dia que es mostra l'amor i l'amistat a les persones que més estimes oferint el símbol que representa la rosa i l'espiga, que és l'afecte veritable per les persones estimades.

CATALÀ II

La gran Magal de Touba, OUSMANE SAWANE

Quant jo vaig arribar a Barcelona, no sabia res de la cultura de Catalunya. Ara, ja fa sis mesos que visc aquí, però tinc un problema que és l'idioma. Només parlo una mica de català i d'espanyol.

Una vegada, vaig sentir a parlar de la festa de Sant Jordi i vaig veure que era molt important per a la comunitat catalana. Al meu país, hi ha un dia especial que celebra la comunitat *mouride*: és la gran *Magal de Touba*. El dia de la *Magal* és molt important perquè les persones que viuen a la localitat donen menjar i beure a tothom que hi va, i la gent aprèn aquesta cultura i moltes més coses.

CATALÀ II

La primavera, JOANA GRIGORE

Després del dur i gris hivern, ve la primavera i jo surto al camp a veure totes les plantes que s'han despertat de la seva letargia.

Comença de nou la vida, el camp comença a tenir colors i diferents olors. És el moment que surtin les fulles dels arbres i les flors que després seran els fruits. Les plantes ens donaran les flors, que ompliran de color tot el camp.

CATALÀ II

El dia de Sant Jordi, MOUSSA BIAYE

Em dic Moussa Biaye i sóc del Senegal. Fa uns quants anys que visc a Catalunya. M'agrada molt aprendre català i castellà, i parlar i escriure perquè és molt important. M'agrada molt la festa de Sant Jordi, hi he anat unes quantes vegades i he vist que és molt important per a la gent d'aquest país. Aquesta festa és molt sorprenent perquè el noi regala a la seva noia una rosa, però sobretot perquè la noia regala un llibre al noi. És el símbol de respecte i d'amor.

Aquest símbol és especialment interessant perquè s'ha consolidat al llarg dels anys com una festa tradicional, que, combinada amb el dia mundial del llibre, fa que es multipliquin els llibres i les roses als carrers. També m'agrada molt especialment això de l'heroi que va vèncer el drac i va salvar la princesa perquè sempre es pot vèncer el mal.

Per a les persones que venim de fora és una festa molt especial, una cosa única al món. A tota la gent que viu a Catalunya li agrada molt el dia de Sant Jordi, i a mi també.

CATALÀ II

***Achura*, ZAKIA SABAR**

Al meu país, no tenim cap dia especial per celebrar l'amor. Ara, jo visc a Granollers i fa sis anys que sóc a Catalunya. Aquí, el dia 23 d'abril és el dia de Sant Jordi, una festa per a tothom. M'agrada aquesta festa perquè té un símbol molt bonic de color vermell, que significa la creu vermella del que salva la princesa.

És per això que tothom regala roses vermelles i l'amor floreix a dintre el cor. Un cor és una riquesa que no es ven ni es compra, sinó que es regala.

Al meu país, tenim una festa tradicional que es diu *Achura* i se celebra el dia 10 del primer mes del calendari. Els pares i les mares regalen joguines i compren dolços als nens i nenes. Als infants els agrada i estimen molt aquesta festa. A mi també m'agrada perquè quan era petita la meva mare em va regalar una nina.

CATALÀ II

***El dia de l'amor*, BOUCHRA SABAR**

Al meu país, no tenim cap dia especial de l'amor, però cadascú té una manera d'explicar-lo. Les parelles es mostren el seu amor amb paraules boniques i amables, també es regalen objectes o una rosa, i als nens els compren joguines.

Cada país té tradicions. A mi m'agrada aquesta festa de Sant Jordi i la llegenda que tothom coneix amb el drac, la rosa, la princesa i el cavaller. És un dia molt especial a Catalunya i és una bona oportunitat per enamorar-se o trobar parella.

El dia 23 d'abril és un dia per gaudir, viure l'amor i ser feliç.

CATALÀ II

La festa dels valors, FODÉ DICKO

Em dic Fodé i visc a Granollers des de fa cinc anys. M'agrada molt participar cada any en la celebració de la festa de Sant Jordi. Aquest dia, el 23 d'abril, és un dia molt important per a la gent. Hi ha molts regals (flors i llibres...). Per això, tothom celebra aquesta tradició.

Enlloc del món no existeix una festa en què els valors, la cultura i l'amor es manifestin d'aquesta manera. M'agrada celebrar amb tothom la festa de Sant Jordi.

Al meu país, tenim una festa tradicional que se celebra cada any. La gent prepara i dona menjar als seus amics. Aquesta festa, a Guinea es diu *Final d'any*, del calendari musulmà.

CATALÀ II

Una nova cara de Catalunya, MAMADOU DIAGNE

Fa un any que sóc a Catalunya i cada dia vaig de sorpresa en sorpresa amb la cultura catalana. Veure la festa de la Setmana Santa a Barcelona, que bonica!

Ara és la festa de Sant Jordi i sembla que és la festa de les flors, dels llibres, és el dia que la gent expressa el seu amor als altres regalant una rosa. És un amor de veritat, amor entre humans. Això és una bona sorpresa perquè al meu país l'amor és privat. Llavors, per mi, cada home deu ser Sant Jordi per a protegir les dones i que visquin en pau.

Feliç Sant Jordi.

CATALÀ II

Historia de mi vida, SAFAE BEL HACHMI

Os voy a contar mi primera visita a la ciudad de Rabat. Y soy de Kasr Al Kabir, un pueblo pequeño, y tenía muchas ganas de conocer la capital.

Un día, mi madre y yo fuimos a la ciudad de Rabat a ver la Mezquita de Hassan. Era un día de mucho sol y el calor pesaba. Entonces, fuimos a la ciudad antigua... las calles son estrechas y el sol no pasa. Había muchas cosas interesantes para hacer y para ver, también para comprar cosas de piel y, por ejemplo, bolsos y zapatos. Después, fuimos a un bar para comer y descansar un poco. Era un buen bar. El día de regreso a la ciudad, mi madre fue deportada y el fantástico viaje termina aquí.

CASTELLÀ II

Europa, FODÉ COLY

Voy a explicar porque he venido a Europa: me gustaría encontrar trabajo para ganar dinero. Con el dinero, quisiera volver a África y construir una casa muy grande para que toda mi familia pudiera vivir allí.

Después, quiero volver a Europa y buscar una chica mayor para vivir con ella tranquilo y feliz. Me gustaría que esta chica apreciara a las personas y fuera buena de corazón.

Podría pasarme la vida así...

CASTELLÀ II

Una historia de superación, FATOUM SAHNOUNI

Os voy a contar una historia de superación. Empecé trabajando en la cocina, lavando platos, en una empresa americana que se llama ARMAR. Esto ocurrió hace años. Yo tenía ganas de aprender y pedí al jefe poder trabajar también con el cocinero para saber también qué se hacía en la cocina. Me daba cada vez más cosas que hacer y más responsabilidades. Un día, el cocinero se puso enfermo y tuve la oportunidad de demostrar todo lo que había aprendido.

Ahora soy responsable de una cocina nueva y soy feliz en mi trabajo. Pienso en el tiempo en el que lavaba platos por la mañana y ayudaba voluntariamente en la cocina y el cansancio acumulado. Pero todo ha valido la pena. Solo me queda aprender a leer y escribir bien. Esta es mi gran superación ahora.

CASTELLÀ II

Las vacaciones, BOUCHRA SABAR

Cuando era pequeña, mi familia y yo pasábamos las vacaciones en el mar. Hacíamos casitas con la arena de la playa.

Cada día, un grupo de personas de las que estábamos allí hacía alguna de las tareas de la casa, por ejemplo: unos hacían la comida, otros hacían el pan o traían el agua del pozo. Después, íbamos todos juntos a nadar y tomábamos el sol. ¡Qué felicidad!

Por la tarde, buscábamos almejas del mar, poníamos las manos en la arena mojada y encontrábamos muchas, ya teníamos la cena.

Por la noche, cantábamos y hacíamos música con los instrumentos improvisados de la cocina, como cucharas, ollas, garrafas... y contábamos chistes.

Fue una época estupenda de mi vida.

CASTELLÀ II

El día de Sant Jordi, CODY KANE

El día de Sant Jordi es una celebración del 23 de abril. En la leyenda, Sant Jordi mata a un dragón. Es una fiesta celebrada solo en Cataluña. Es como el día de San Valentín en Canadá. Es el día del amor. Las mujeres reciben rosas de sus novios. También las mujeres dan libros a los hombres porque el 23 de abril es el aniversario de la muerte de Cervantes, el autor del libro clásico *Don Quijote de la Mancha*.

No sé por qué Sant Jordi es considerado romántico o por qué dan rosas y no otro tipo de flor. Me encanta aprender de las culturas y tradiciones de diferentes países. Creo que esta fiesta es más auténtica que el día de San Valentín, porque ese día es muy comercial. El día de Sant Jordi es simple y sincero. Me gusta mucho la idea de recibir un libro de una chica porque es más personal que el chocolate o cualquier otro regalo.

CASTELLÀ II

Entrada difícil, MAMADOU DIAGNE

Llegué a España el martes 8 de abril de 2014. No tenía trabajo en mi país y es por lo que vine aquí.

Los primeros días fueron difíciles. Tenía dos sentimientos: uno de tristeza y el otro de ganas de descubrir cosas nuevas. En mi segundo día en España, mi hermano me hizo el empadronamiento. Al día siguiente por la mañana, me sentía mal, tenía problemas de estómago. Tenía ganas de vomitar y diarreas también. Seguramente, era el cambio de comida que había provocado esto. Mi primo me acompañó al hospital. Allí vomité y vomité sin parar, una enfermera me dio una bolsa para vomitar dentro mientras esperaba mi turno en la sala de espera.

En poco tiempo, llegó mi turno. El médico me recibió, me dio un termómetro y me lo puse en la axila. Un momento después, el médico cogió el

termómetro y me dijo que tenía fiebre. Me dijo que mi cuerpo no estaba acostumbrado al cambio y me prescribió alguna comida como arroz y pan para calmar el vómito y la diarrea.

Pasaron algunos meses y me acostumbré poco a poco a la vida en España. Empecé a estudiar las lenguas castellana y catalana. Es interesante porque ahora puedo hablar de todas mis necesidades en castellano.

La mayoría de la gente es buena y abierta con los extranjeros. Ahora tengo amigos y amigas españoles en la ciudad de Barcelona. Estoy bien.

CASTELLÀ II

Juventud, ZAKIA SABAR

Os voy a contar una historia de cuando era una joven adolescente, Y entonces vivía con mi tía en Tánger (Marruecos). De hecho, vivía con toda la familia de mi tía que era grande y numerosa. Iba a un colegio para continuar mis estudios de bachillerato. No era fácil vivir con una familia diferente a la mía y siempre esperaba el día del mes en el que iba a ver a mi familia. He tenido una gran suerte porque mis padres, en Larache, quisieron que yo continuara estudiando y esto no es muy normal en mi país, sobre todo siendo mujer. Conocí a amigas y amigos nuevos. Pero en casa me divertía con mis primas y mis primos y saliendo juntos por la ciudad.

Echaba de menos a mis hermanas y pensaba en ellas. El fin de semana salía con mis amigas al cine. Un día, cuando salíamos del cine, había un chico a mi lado que me sonreía y empezó a hablar conmigo. Me preguntó dónde estudiaba y le di la dirección de mi colegio. A la mañana siguiente, cuando salí del colegio me encontré con el chico y hablamos. Le di la dirección de mi casa en Larache y cuando fui de vacaciones a mi ciudad, nos mandábamos cartas porque en aquella época no había teléfonos. Pasó mucho tiempo y de esa manera nos enamoramos. Al final nos casamos.

CASTELLÀ II

Un cuento del Senegal, AMADOU TIDIANE SIDIBÉ

Os voy a contar un cuento sobre mi vida. Nací en 1995 en un pueblo que se llama Selemata. Cuando era pequeño, iba con mi padre a la granja. Mi trabajo era tener atados a los terneros en la cuadra para que no se bebieran la leche de las vacas. Me gustaba este trabajo y las vacas pequeñas. También me gustaba la leche. También trabajaba quitando el estiércol que producían las vacas porque no les gustaba tumbarse en lugares sucios.

CASTELLÀ II

Primavera en Rusia, MARGARITA OSIPENKO

«Cap... cap». Este es el ruido de la nieve cuando se derrite. Primavera en Rusia. El invierno ha sido muy largo. Todo el mundo esperaba la primavera y ahora está contento.

Los pájaros han regresado del sur y comienzan a cantar mucho. El sol brilla durante más tiempo, la nieve se convierte en agua y los niños están muy contentos porque pueden jugar con barcos de papel y además no necesitan ir abrigados con tanta ropa. El cielo recupera su color azul. La tierra está fría, pero ya aparecen las campanillas de invierno que son las primeras flores de primavera. En el bosque los animales despiertan de la hibernación y buscan a su pareja.

La primavera es tiempo para el amor, los besos, los sueños ... Cada chico y chica tienen un mismo sueño: encontrar a su amor. Esta es la primavera en Rusia. En España la primavera es diferente. Pero eso es otra historia.

CASTELLÀ III

Adelante, MOHAMED EL BAKKALI

Soy una persona emigrante, un chico marroquí y voy a explicar el primer día que entré a España. Fue un día muy especial para mí porque cambió toda mi vida.

En Marruecos dejé a toda mi familia, mis amigos, mi trabajo... Llegué a un país con una cultura, unas costumbres y un idioma diferente. Llegué por la mañana y no podía dejar de pensar en mis padres. Y ahora, ¿qué haría? ¿Adónde podía ir? Venía con el sueño de mejorar, encontrar un buen trabajo, una casa pero cuando empecé a hablar con mis paisanos me dijeron que todo era muy difícil: encontrar un trabajo, alquilar un piso, mejorar... Sin embargo, pienso que con paciencia y con ayuda de la gente todo irá mejor. El camino es largo y difícil pero hay que seguir adelante.

CASTELLÀ III

Sant Jordi, HUDA SHAHIN ATASSI

Cuando era pequeña y vivía en Siria no conocía la fiesta de Sant Jordi, pero cuando llegué a Catalunya me explicaron la historia, las costumbres y las tradiciones de esta fiesta, me gustaron. Me encantó leer la leyenda porque Sant Jordi luchó contra el dragón y ganó. Mi deseo es que siempre el héroe gane a su adversario.

CASTELLÀ III

Recuerdos de mi infancia, KATYA KRASTEVA

Cuando era pequeña, en verano, me iba al pueblo con mi hermano. Allí nos juntábamos con otros niños y jugábamos a diferentes juegos. No teníamos ordenadores, ni móviles, ni internet pero nos lo pasábamos muy bien.

Uno de los juegos más interesantes era cazar arañas. Primero preparábamos el material necesario: un hilo con un poco de cera o chicle en la punta. Luego nos íbamos al campo y buscábamos agujeros de arañas. Después metíamos en el agujero la punta del hilo que tenía chicle o cera y tirábamos hacia arriba. La araña salía pegada al chicle. Para continuar con el juego, metíamos los arañas en un bote de vidrio y mirábamos cómo se peleaban entre ellas.

Nunca olvidaré estos días de infancia disfrutando de total libertad y sin ninguna preocupación. Eran días muy largos y nos sentíamos maravillosamente bien con nuestros amigos. Todos deseábamos que el verano no acabase.

CASTELLÀ III

Mi ciudad, DEBRA LUCK

Soy de Portland, Oregón, en los Estados Unidos. Mi ciudad es muy bonita, allí donde se mire el paisaje es todo verde. Tenemos muchos ríos, lagos y montañas, pero para mantener la gran belleza de Oregón llueve cada día. El sol siempre está en nuestro cielo, pero cubierto por las nubes. A pesar de que llueve la mayor parte del tiempo todo el mundo disfruta realizando actividades saludables al aire libre y podemos afirmar que somos una ciudad sobre ruedas: cada día mucha gente monta en bicicleta.

También somos una ciudad muy liberal y cada año celebramos una gran fiesta donde cientos de personas van en bicicletas completamente desnudas. Esta tradición es para celebrar la belleza de todo tipo de cuerpos, la necesidad y la libertad de estar bien con uno mismo y aceptar igualmente a los demás.

El paseo en bici pasa por numerosos puentes que tenemos en Portland y la policía ayuda y controla el tráfico. Nunca he participado en esta celebración pero me gusta la tradición y lo que significa. Solo vivimos una vez y no debemos preocuparnos por ser perfectos, además necesitamos recordar que podemos reírnos de nosotros mismos.

Soy de una ciudad un poco rara pero llena de personalidad y libertad.

CASTELLÀ III

Integrada, GINA MENCU

Llegué a España por primera vez en el año 2011 y me encantó todo: el carácter de sus gentes, la cultura, las tradiciones, el clima...

Es un país rico y, si tienes ganas de trabajar, sí puedes encontrar trabajo para vivir una vida tranquila. También puedes viajar y hay muchas actividades que puedes realizar. España tiene industria, aunque la economía es diferente a la de mi país, Rumanía. El transporte de mercancías es una actividad en la que a nivel internacional España ocupa un buen lugar y las importaciones y exportaciones funcionan muy bien.

Me gusta como se trabaja en el sector donde desarrollo mi actividad, la gente es muy profesional y con mis trabajadores intercambiamos opiniones e ideas y hacemos todo lo posible para mejorar. Hay un gran respeto tanto a mi persona como a mi trabajo. No deseo milagros en la vida, pero deseo agradecerle a Dios su recompensa.

Esta es mi opinión. Yo vine aquí para una semana y ya llevo casi cuatro años viviendo en este país que tiene una mentalidad muy abierta.

CASTELLÀ III

Infancia, SNEZHANA MONEVA

Guardo muy buenos recuerdos de mi infancia. Cuando era pequeña, junto con mis padres y mi hermana, íbamos cada verano al pueblo de mi padre que se llama Zabernovo y allí visitábamos a mi abuela.

Zabernovo está situado en la montaña Sacar, muy cerca de la frontera con Turquía. Se encuentra en un gran bosque y cerca pasan dos grandes ríos. Este entorno natural tan sano asegura un aire limpio.

Mi abuela vivía en una casa de arquitectura antigua, muy interesante y construida solo de madera. Las casas de esta región están construidas con este tipo de arquitectura.

Casi cada día íbamos a pasear, subíamos a la montaña, pescábamos en los ríos y hacíamos barbacoa para cocinar la comida. De vuelta, recogíamos hierbas, avellanas y frutas del bosque.

Fue una magnífica vivencia y nunca la podré olvidar.

CASTELLÀ III

Mi viaje, MARCO EWANE

Recuerdo aquel 2006 y la decisión de dejar mi país y viajar a otro destino, España, no era fácil de tomar. Si me decidía, dejaría a mi familia sin despedirme de ellos. Y así lo hice. Me puse en contacto con ellos cuando llegué a Argel. Me venían unas ganas enormes de volver junto a ellos porque los echaba en falta, especialmente a mi mamá. Era una lucha interna muy grande: mi corazón me decía que volviera y mi mente, que debía continuar el camino empezado y llegar a España.

Todas estas dudas que tenía no se las explicaba a los amigos que había hecho en Argel y decidí volver a casa. Pero necesitaba comentarlo con alguien y consultándolo con un amigo me dijo que no era una buena decisión porque cuando se decide algo tan importante como es buscar una oportunidad para

mejorar nuestra vida y ayudar a nuestra familia, no debemos mirar atrás.

Después de este consejo, estuve dos días pensando y decidí seguir adelante con el proyecto. Gracias a este amigo hoy vivo en España, es cierto que todavía mi vida no es todo lo buena que buscaba pero estoy seguro de que un día las cosas cambiarán, tendré una vida mejor y ayudaré a mi familia.

CASTELLÀ III

La primavera, FÁTIMA EL HARRAK

Falta poco tiempo para que llegue la primavera, el buen tiempo y que todo esté verde, todos los árboles florezcan y los pájaros canten, para que llegue el tiempo del amor para los humanos y los animales.

Me gusta mucho la primavera, es mi estación del año preferida. Ojalá fuera primavera todo el año o toda la vida con todas sus características.

Hay un día especial para los catalanes y está cerca, es el día de Sant Jordi. ¡Ah! ¡Qué tradición tan bonita y educada para expresar el sentimiento del amor entre hombres y mujeres!

CASTELLÀ III

Aprender una lengua, RINALDO OBIERTI

No hay nada como estar en un país para aprender su idioma... En España, el español. Aprender una lengua extranjera hace trabajar a las neuronas, nos mantiene ágiles mentalmente.

Me encanta aprender el castellano en España, en Granollers. Muchas gracias a mi profesora por ayudarme a conseguir lo que me gusta. Además, estudiar español para mí es una necesidad.

CASTELLÀ III

Soledad, SOMAYA EL GORCHI

Cuando era pequeña jamás pensé que un día dejaría a mi familia y viviría en otro país. Pero eso ha pasado. Me casé, mi marido vivía en España y yo tenía que estar a su lado. Los primeros años sufrí mucho y pensaba que no lo podría aguantar. Era muy difícil acostumbrarme a estar lejos de mi familia. Pero, poco a poco, las cosas cambiaron, sobre todo cuando tuve a mi primera hija. Ya tenía a alguien por quien luchar y me dedicaba a cuidarla y estar con ella todo mi tiempo. Ayah me dio más fortaleza y seguridad. Después nacieron los gemelos Imas y Amin y, aunque tenía mucho más trabajo con ellos, era feliz. Aunque solo me ayudaba mi marido, yo ya tenía el calor y el cariño de la familia que había formado.

Antes, muchas veces pensaba en volver a mi país pero ahora no, no puedo. Mis niños tienen sus estudios aquí y a ellos les costaría mucho empezar de nuevo en Marruecos.

CASTELLÀ III

Historia de amor, MARIA POLUDENKO

En un país muy lejano y frío vivía una princesa. Un día vino a pasar unas vacaciones con su amigas a España. Llegó para aprender el idioma de este país pero también para divertirse.

Un día, estas chicas fueron invitadas a un baile y allí conocieron a dos caballeros. Uno era alto, serio y llevaba un sombrero; el otro era bajito, gordito pero muy divertido y amable. A él, a primera vista, ya le gustó la princesa. A las chicas también les gustaron los caballeros y ellas deseaban mantener y cultivar la amistad que estaba surgiendo entre ellos. Así, varias veces quedaron para cenar juntos. Pero llegó el día de volver a su país donde a las chicas las esperaban con música y flores, pero su carroza se fue sin ellas. Una amiga de la princesa no dudó en llamar al caballero amable para pedirle ayuda. Él habló con su mejor amigo pero este le negó a acompañarle. Así pues, el

caballero amable fue él solo a salvar a su princesa y a sus amigas. Las llevó a su palacio donde pudieron ducharse, descansar y dormir. A la mañana siguiente, les preparó un rico desayuno y luego las invitó a dar una vuelta por su terreno en sus caballos. En ese momento, la princesa empezó a enamorarse de él. Sin embargo, por la noche tuvieron que volver a la ciudad y montar en su carroza.

De esta manera, la princesa regresó a su país, pero sus corazones sentían que tenían que volver a verse. Los dos jóvenes se escribían cartas cada día y al final se enamoraron. Así pasaron tres meses hasta que volvieron a verse nuevamente. El caballero esperaba con impaciencia a la princesa. Durante el tiempo que estuvieron juntos fueron inmensamente felices, pasaron momentos fantásticos y no querían separarse nunca en la vida. Pero, como la vez anterior, llegó el día del regreso a su país y ella marchó, pero prometiéndole que algún día volvería para estar siempre juntos.

CASTELLÀ III

¿Quién es Dios?, FIDEL TORRES

La Biblia, que es la palabra inspirada de Dios, dice que tiene nombre, y ese es Jehová, se lo puso él mismo y tiene mucho significado. Da a entender que él puede cumplir todas sus promesas y llevar a cabo todo lo que se propone. El nombre de Dios es único, pues le pertenece exclusivamente a él. En realidad, Jehová es singular de muchas maneras. El título «Todopoderoso» indica que Jehová supera en poder a todos los demás seres. Su fuerza no tiene igual, es suprema. Y el título «Rey de la eternidad» nos recuerda que es singular en otro sentido: es el único que existe desde siempre.

En un libro de la biblia, el de Revelación 4:11 dice «Digno eres tú, Jehová, nuestro Dios mismo, de recibir la gloria y la honra y el poder, porque tú creaste todas las cosas, y a causa de tu voluntad existieron y fueron creadas».

INFORMÀTICA INICIAL

Ratoncito Tedy, JOANA GRIGORE

Era de noche y nevaba. ¡Vaya si nevaba! En la oscuridad estaba el cielo teñido de blanco. Yo tenía mucho frío y bajaba subido en un copo de nieve bien abrigado como me había dicho mi mamá, pero, a pesar de todo, yo estaba helado.

¡Ah!, me llamo Tedy y soy un ratón muy pequeñito. Decidí bajar a la tierra para emprender una aventura arriesgada. Ya que había oído hablar de la gente que habita este planeta como de unos seres desagradables con los que, como yo, pertenecemos a la especie de los ratones.

De repente, me pegué una torta monumental y es que había aterrizado. Me puse en pie aturdido por el golpe y miré a mi alrededor. Vi una luz en una ventana y me acerqué. Miré por los cristales y vi a un niño vestido con un pijama que estaba jugando en la alfombra con unos animalitos que colocaba en fila. ¡Cómo envidiaba a aquellos animalitos! Pensé que podría ser uno de ellos y mejor, porque podría hablar con él. Busqué un agujero y me colé dentro. Asomé la cabeza con cautela y una bofetada de calor me estalló en la cara.

—De aquí no me muevo —pensé para mí— por lo menos no tengo frío.

Con mucho cuidado me acerqué al niño y con miedo le dije:

—Hola, soy Tedy, un ratoncito muy pequeñito que vengo del Cosmos.

—Hola, eres un ratón ? Nunca había visto un ratón tan pequeño. Eres diminuto. ¿Qué quieres?

—Tengo mucho frío y quiero ser amigo tuyo. Quiero ser uno de esos animalitos con los que juegas y además puedo hablar contigo porque tengo vida.

—De acuerdo, pero lo tenemos que mantener en secreto porque si lo sabe mi mamá te aplastará con la escoba.

—¡Vale!

Así, que desde ese momento me quedé con los otros animalitos para pasar desapercibido y jugar con Unax, que así se llamaba el niño, cuando llega del colegio. Ya tengo un amigo y pienso: «¡No todos los habitantes de la Tierra son malos, lo sé por experiencia!»

INFORMÀTICA INICIAL

***Sant Jordi*, JAUN SOLA**

Hoy hablaremos de la leyenda de Sant Jordi. Desde 1094, Sant Jordi es patrón de Cataluña, el héroe que venció al dragón. A partir de entonces, se celebra esta fecha el 23 de Abril. Se celebra con la rosa y el libro, la mujer le regala el libro al hombre, el hombre le regala una rosa roja con una espiga de trigo a la mujer.

La rosa roja significa la exclusividad del amor por parte del enamorado y la espiga simboliza la fecundidad. Esta celebración, desde hace unos años, se ha multiplicado y se ha convertido en un negocio. Se vende la tercera parte de lo que se vende en un año en cuestión de libros. De rosas, las hay de todos colores y medidas, traen flores de todo el mundo porque con las que se plantan en Cataluña no hay ni para empezar, o sea que se ha convertido en tradición.

Yo, personalmente, no he regalado una rosa nunca... de momento, claro.

INFORMÀTICA INICIAL

***Sant Jordi*, JOSÉ MARÍA GARCÍA**

El día de Sant Jordi se conmemora la supuesta muerte de este santo el 23 de Abril de 303. Es, además, considerado el patrón de países como Bulgaria, Etiopia, Georgia, Inglaterra, o Portugal, y de ciudades como Tombuctú.

En España lo es de las comunidades autónomas de Aragón, Cataluña y las

Islas Baleares, así como de las poblaciones de Alcoy, Cáceres, Madrigueras y Golosalvo (en la provincia de Albacete y que tiene como patrón una escultura de Salzillo).

En la República Argentina es patrón de la ciudad de Pichanal.

Además, la Unesco declaró en 1996 el 23 de Abril como día internacional del Libro y es también el patrón de los Boy Scouts.

INFORMÀTICA INICIAL

Internet como facilitadora de las relaciones sociales, JUAN ASENSI

La mayoría de la gente entra en internet por una curiosidad intelectual, el principal incentivo es la búsqueda de información, pero posteriormente esta deja paso a la relación con los demás como primera motivación para continuar en la red. Es entonces cuando las personas empiezan a unirse por interés, en las listas de correo, los chats, etc. Y los lazos comienzan a estrecharse.

Es aquí, donde aparecen algunas de las ventajas y utilidades más interesantes de la red, que cubren desde la dimensión individual hasta lo social.

Cuando alguien a solas escribe un mensaje relatando alguna experiencia personal, está estructurando y reelaborando sus pensamientos, la simple expresión ya puede ser útil, pero si además se da la respuesta del otro, podrá convertirse en una excelente ocasión para recibir apoyo emocional. Es más, en un estudio realizado por la Asociación de Usuarios de Internet, los cibernautas afirmaban que el uso de Internet les había posibilitado mejorar sus relaciones interpersonales habituales.

La dimensión social queda garantizada cuando se propicia el intercambio de conocimientos y experiencias entre personas, que de otro modo ni se llegarían a conocer. Los grupos se forman alrededor de unos intereses

comunes, en ellos se da tanto la transmisión de conocimientos como la oportunidad de emprender acciones conjuntas. La puesta en común de esfuerzos y trabajos individuales puede dar como resultado el enriquecimiento propio de cada uno de los participantes y podrá revertir probablemente de un modo u otro en la comunidad.

INFORMÀTICA INICIAL

Maneras de curarse fuera de la medicina tradicional, PONCIANO VELÁZQUEZ

Hoy tenemos a nuestro alcance métodos más simples de curarse que con los medios tradicionales. Aunque muchas personas aún no los conocen y otras siguen aferradas e inmóviles frente a los cambios que ya existen, la medicina moderna tiene todas las herramientas adecuadas para resolver todos los problemas que el ser humano precisa para su curación. Además, la medicina moderna, no es agresiva y es barata, factores, los dos, a tener en cuenta. A través del tiempo, se han ido incorporando distintas técnicas que se complementan entre sí, entre las más importantes destacamos las siguientes:

La kinesiología

Nace en los años 60 de la mano del Dr. Goodheart, que descubrió la relación entre la fortaleza de determinados músculos y el estado de los meridianos. A través de un test muscular se provocan estímulos que dan respuestas inmediatas. En la Kinesiología se clasifican los desequilibrios energético, emocional, bioquímico y estructural.

La terapia mitocondrial

Todas las enfermedades crónicas tienen su origen en un mal funcionamiento de las mitocondrias. Una célula sana tiene en su interior entre 1500 y 2000 mitocondrias que tienen como función la producción de combustible de la célula a partir del oxígeno y la glucosa. Las mitocondrias mueren a causa de

los tóxicos creados por los hongos del intestino. Hipócrates (400 a.C.) ya afirmava que la muerte nace en los intestinos. Este desorden se puede resolver con la aplicación de imanes sobre determinadas partes del cuerpo.

El biomagnetismo

Permite crear un equilibrio en el cuerpo para hacer desaparecer las infecciones. La terapia es simple. Se trata de poner sobre la piel dos imanes, uno de cara al norte y el otro de cara al sur durante 20 minutos.

La homotoxicología

Tiene como fundamento el drenaje de los órganos del cuerpo. La insuficiencia funcional del hígado, el riñón, el sistema linfático, el pulmón y la piel hacen que las toxinas generen procesos biológicos.

Psicología energética

Se trata de estimular ciertos puntos de acupuntura al mismo tiempo que se pronuncian frases correctoras de reacciones neurológicas. La más conocida es E.F.T.

INFORMÀTICA INICIAL

La història d'en Josep jubilat, JOSEP MARTÍNEZ

Sóc en Josep i estic jubilat. Em semblava que aquest moment no arribaria mai, però sí, al final va arribar.

Estic molt content, estar jubilat em dóna moltes hores lliures, per això em vaig apuntar a informàtica i a anglès. També llegeixo perquè abans no ho havia fet i em costa una mica. Ara tinc temps per estar amb els meus néts que són preciosos. El taller que tenia el porta el meu fill i això em dóna molta felicitat i alegria. De tant en tant, hi trec el cap i li comento com ha de fer algunes feines o bé preparar algunes eines.

INFORMÀTICA INICIAL

***Diada de Sant Jordi*, MONTSERRAT LLETGET**

Sant Jordi, dia del patró de Catalunya, i és la tradició, de regalar un llibre o una rosa, o les dues coses. És un negoci molt bo pels llibreters i floristeries. És el dia ideal per als escriptors pel premi literari Sant Jordi. Són premis molt apreciats.

Sant Jordi és la nostra diada de Catalunya, s'obsequien llibres i roses a familiars i amics, i a la gent estimada. A mi particularment m'agrada molt, com a catalana que sóc.

INFORMÀTICA INICIAL

DAVID SERRANO

COMPETIC I

Narrativa
Categoria III

(Català III, CAM, GES I i GES II)

CATEGORIA III (Català III, CAM, GES I i GES II)

Alegria, GLÒRIA BELLAVISTA.....	89
Sant Feliu de Guíxols, MIQUEL COSTA.....	89
Turisme, FRANCISCO FERNÁNDEZ.....	90
Bromes del segle XXII, JUAN RIDAO	90
La importància de la lectura, JUAN RIDAO.....	93
Amor de tres però fidel, TÀNIA GUITARRA.....	94
Moralitat, MARIA EUGÈNIA PEÑA.....	96
Sant Jordi, MARIA EUGÈNIA PEÑA.....	97
L'any 1945, ANTONI MOYA	98
El meu primer amor, ROSSE MARY VILLCA.....	99
Sant Jordi, MAMADOU OURY BARRY.....	100
El final que jo vull, AYLÀ MOUMNI.....	101
Déu ho pot tot, BRENDA RODRÍGUEZ	102
La Pepa Catarrina i el Quico de la Muntanya, FRANCESC CERVERA.....	105
Un dia en una concentració de cotxes Turing, ISRAEL LUQUE	106
Encara em recordo de tu, LUIS ENRIQUE ZHANG	108
L'exili, MAHAMADOU TUNKARA.....	109
Jocs Olímpics d'hivern, MANOLI GARCÍA	110
Per a la meva germana, MANOLI GARCÍA	111
Amor de mare, ÉRIKA OÑA.....	112
La història d'en Daniel Bum, DANIEL COROMINAS	114
Història de l'home, OMAR AMRANI.....	115
El Lute, PEP SABOYA	116
Joanne, POL SERRANO.....	118

La vida és molt dura, DAVID ORTEGA.....	119
Escriure, MARIA CARME MARTORI.....	120
L'Àvia, CARLOS CARRASCO.....	121
Un episodi de la meva vida, LLUÏSA CUADRA.....	122
Històries de la «mili», XAVIER DIAZ.....	122
Ella, LURDES ESCALANTE.....	123
Reflexió, MARC GARCÍA.....	124
Caminant per la platja, DANIEL LUJÁN.....	124
Una nit normal, ANNA BAQUÉ.....	125
La gota de la vida, FRANCESC TERRONES.....	126
Un poble enyorat, FRANCISCO DANIEL ALONSO.....	126
Una persona, DAVID LAGO.....	127
Quan tot va canviar, IVAN MUÑOZ.....	128
Els gegants, RAMON BALLESTER.....	128

Alegria, GLÒRIA BELLAVISTA

La diada de Sant Jordi és diada assenyalada. Sant Jordi, tu que has omplert la nostra pàtria més enllà del nostre coneixement, el teu nom sona a tot arreu, ets tan tradicional que has omplert de joia, amor, pau i esperança els nostres cors. Tens una rosa mig desclosa pintada de vermell i de neguit: Catalunya és el nom d'aquesta rosa.

Quina joia de collir una rosa perlejada, una rosa a mig obrir. La rosa li ha cantat gràcies i penes i ell se l'estima fins sap on, i amb ella té més sang a dins les venes.

Per plantar cara a tots els dracs del món.

CATALÀ III

Sant Feliu de Guíxols, MIQUEL COSTA

Bressol de la Costa Brava. Sant Feliu de Guixols és un poble on passo uns dies sempre que puc; un poble tranquil sense massa turistes que facin soroll. Un poble de costa acollidor. Té una platja d'aigües tranquil·les que sembla una piscina. Hi ha un espigó i un far a la bocana del port. A cada costat de la badia, hi trobem muntanyes amb pins; és molt bonic.

El poble té algunes cases per visitar d'interès, com el monestir de Sant Feliu del segle X, la Porta Ferrada d'època romana, el Casino La Constància del 1889, l'ermita de Sant Elm -amb una vista espectacular on jo recomano pujar-, la caseta de salvament del 1897 a sobre d'un turó. Cal destacar: Museu d'Història de la joguina, Museu d'Història de la ciutat, Museu Casa Irla i Espai Carmen Thyssen.

A mi m'agrada fer el camí de Ronda; un dia de sol, és una passada i estar prohibit deixar-se la càmera de fotos. Passejar pel passeig és molt agradable i tranquil, així com per la Rambla i els carrers d'interior, com el carrer Major. També és molt interessant fer la Ruta del Carrilet.

CATALÀ III

Turisme, FRANCISCO FERNÁNDEZ

La setmana passada vaig anar a Cádiz de turisme.

Una de les coses que més em va agradar va ser la visita a unes bodegues de vi. Vaig quedar meravellat de tant net com tenen el recinte. També ens van donar uns tasts i alguns anaven força alegres. Ara bé, el millor de tot va ser un recinte on fan ballar uns cavalls; he de dir que les llàgrimes van sortir dels meus ulls en veure els moviments que el genet aconseguia dels cavalls. La veritat és que ha estat una experiència fantàstica.

Si algun dia teniu l'oportunitat d'anar per aquella zona no deixeu de fer aquesta visita: tindreu un bon record si us agraden els animals.

CATALÀ III

Bromes del segle XXII, JUAN RIDAO

Era l'any 2135 i en Marcus i la Max es disposaven a entrar a la feina a les sis del matí, com feien cada dia des de feia deu anys. Treballaven a l'empresa de robòtica BCNCybernetics, empresa dedicada al muntatge i reparació de robots destinats a l'exèrcit Europeu que s'havia format anys enrere amb la idea de combatre els règims aliats de Rússia i Corea del nord. Aquests dos països es dedicaven en aquests últims anys a expandir les seves fronteres il·legalment i per la força, com havia fet l'Alemanya nazi al segle XX.

Els treballadors de BCN Cybernetics no es podien queixar... Es podia dir que tenien un bon sou i les condicions de treball no eren gaire dures, si no fos per la monotonia d'estar en una cadena de muntatge soldant xips, ulls i orelles a uns caps que passaven sense fi per la cinta transportadora, tot això durant vuit hores.

Per la fàbrica rondaven, a part dels treballadors, andròides d'un aspecte molt humà tant que de lluny constaria saber si es tractava de robots o de persones de carn i ossos. Alguns es dedicaven a aspectes que requerien molta

força i que un ésser humà no podria fer per si sol. D'altres, en canvi, es dedicaven a tasques administratives, com administrar els sistemes encarregats del bon funcionament de les cadenes de muntatge. Un d'ells era l'Amiibo75, un androide administrador amb cara forçadament feta per semblar molt simpàtic i amigable però que provocava l'efecte contrari als treballadors humans. Veien aquell tipus d'androide com una amenaça per als seus llocs de treball.

En Marcus i la Max treballaven a la mateixa secció de la cadena de muntatge, l'un davant de l'altra. Quan en Marcus acabava de soldar el xip-set al cervell electrònic del cap, la Max l'hi instal·lava els ulls.

Tot això es feia a gran velocitat ja que la cadena rarament es parava en cap moment i ningú no volia tenir cap problema amb en Víctor, l'encarregat prepotent i idiota capaç de matar sa mare a canvi d'un augment de categoria.

En Marcus era una persona eficaç a la seva feina, però a la vegada era molt bromista. Un divendres, que estava molt esverat per l'arribada del cap de setmana, se li va ocórrer gastar una broma al seu company de ferralla l'Amiibo75, a l'hora d'esmorzar.

L'Amiibo75, en ser un simple administrador de cadena, no calia que a l'hora d'esmorzar anés a carregar les bateries com els seus companys robòtics dedicats a treballs de més esforç físic. Aquell divendres va fer com de costum i va anar al menjador a l'hora d'esmorzar per asseure's al costat dels seus companys humans.

Aquell dia havia sigut l'aniversari d'algun treballador i quan va acabar l'hora d'esmorzar, a les taules es podien trobar les restes dels pastissos que s'havien menjat per l'ocasió. Marcus, abans d'entrar al menjador, va parlar amb l'Amiibo75 amb la idea de convèncer-lo perquè es quedés cinc minuts més després de la sirena que donava per finalitzada la parada per menjar. També la seva amiga Max seria col·laboradora de la broma que li farien al pobre robot...

Mentre que la Max es dedicava a despistar el robot, en Marcus va ser capaç de re-programar ràpidament el xip de comportament que tenia al clatell i així en va poder tenir control total. Una vegada re-configurat, li va manar que es

mengés les restes dels pastissos que hi havia a la taula.

Aquells robots, com que no necessitaven el sistema digestiu, s'espatllaven si ingerien qualsevol tipus de menjar o beguda i això és el que va passar... al cap d'unes quantes mossegades de pastís de xocolata, que estranyament havia sobrat, a l'Amiibo75 li va començar a canviar la cara.

Primer va ser una pudor horrible que li sortida de la boca precedit d'un fum blanquinós i després uns espasmes. Amiibo75 va deixar de funcionar.

Mentrestant en Victor, l'encarregat, en veure que faltaven dues persones a la cadena que supervisava, es va apropar al menjador i va ser quan va veure tot l'embolic. Després d'esbronar-los de valent i comprovar que el robot havia quedat inservible i havia d'anar a parar al contenidor del reciclatge, se'n va emportar en Marcus i la Max cap al despatx del director de l'empresa.

Els dos bromistes no se'n van sortir a la hora d'explicar els motius de la seva broma macabra, sempre deien que no sabien que la cosa arribaria tan lluny. El director va decidir que la millor solució era acomiadar aquelles dues persones pels seus actes comesos contra la propietat de l'empresa. Tenien fins al final de la jornada per recollir les seves coses, signar el full d'acomiadament sense cap indemnització i anar-se'n.

Des de llavors, l'empresa BCN Cybernetics, poc a poc, va anar substituint els andròides de la mateixa sèrie del malaurat Amiibo75 per altres menys amigables i molt menys ingenus.

També van impedir que andròides i humans es tractessin d'igual a igual com fins llavors i a la vegada van aprofitar per posar un departament que vetlles pel benestar dels andròides i el seu possible abús.

CAM

La importància de la lectura, JUAN RIDAO

Per què tanta importància als llibre un sol dia a l'any? És una cosa que em pregunto en arribar el dia de Sant Jordi a Catalunya. És molt curiós veure com aquest dia s'omplen les parades de llibres les Rambles de Barcelona o a qualsevol lloc amb gent desesperada per torbar l'últim exemplar de l'autor de moda.

En la meva opinió, l'ideal seria deixar el dia de Sant Jordi com a aquest suposat dia de l'amor i després el dia del llibre estendre'l a més d'una sola jornada a l'any, ja que crec que és molt necessari.

Fa poc, va sortir la trista notícia que a Espanya es tancaven dues llibreries al dia i tots coincidim que això és una de les pitjors coses que li pot succeir a la cultura d'un país.

Crec que el problema ja ens ve de petits... Ens ensenyen a llegir, però no ens deixen triar el que volem llegir i, per això, els joves relacionen llegir amb l'avorriment de ser davant d'un llibre amb un contingut que no els interessa en absolut.

Jo sempre he estat un desastre en els estudis i de molt jove vaig entrar al món laboral, però encara recordo que m'ho passava genial als deu o dotze anys, quan em llegia les trilogies, com la d'El Senyor dels anells o els llibres de ciència ficció de Michael Crichton.

I, per tot això, dic que hem d'aprofitar més el dia del llibre per acostar el costum de llegir a la joventut perquè sàpiguen que sempre existeix aquell llibre que pot, al cent per cent, cridar la seva atenció.

CAM

Amor de tres però fidel, TÀNIA GUITARRA

Hi havia una vegada dues amigues, dues “millors” amigues que s'estimaven molt, eres com germanes i sempre és protegien l'una a l'altra. La Laura era més gran que l'Àngela, tenia dos anys més, l'Àngela tenia 15 anys i la Laura en tenia 17. Totes dues confiaven l'una en l'altra, jugaven, sortien juntes, feien tot allò que sempre fan les millors amigues. La Laura tenia la seva parella, que es deia David, de 17 anys, i s'estimaven molt. La Laura li parlava sempre de l'Àngela a en David, però ell no sabia ni qui era. Fins que un dia, tots els amics i amigues d'en David van quedar per jugar a futbol i la Laura i l'Àngela van anar a veure el partit. Aquell dia va ser el primer que en David va veure a l'Àngela amb la Laura. Es van conèixer i es van caure molt bé.

Passava el temps i l'Àngela i en David es van agafar molta confiança, es van convertir en bons amics. L'Àngela aconsellava la seva amiga Laura i en David quant ells dos es barallaven i, gràcies a l'Àngela, moltes vegades solucionaven els problemes que tenien de parella. Però aquella relació s'estava convertint en una rutina perquè cada vegada hi havia més baralles entre ells dos.

El temps anava passant i, com es normal, tots els amics, amb l'Àngela i en David, anaven de festa cada dissabte i s'ho passaven molt bé, especialment en David i l'Àngela; mentre que Laura es quedava a casa perquè de vegades no volia sortir, ja que tot sovint estava barallada amb en David. Això feia que els moments divertits, els moments de confiança, els moments de llàgrimes... en David i l'Àngela se sentissin bé junts i de mica en mica, sense voler-ho, es van començar a agradar.

L'Àngela i en David mai no van dir el que sentien l'un per l'altre perquè no sabien com reaccionaria l'altre, però sobretot perquè entre mig hi havia la Laura. Era clar que en David s'estimava a la Laura, però amb l'Àngela se sentia molt bé.

L'Àngela mai no va faltar el respecte a en David dient-li alguna cosa bonica perquè s'estimava més la seva amiga Laura i va preferir ocultar els seus sentiments pel David i no fallar-li a la Laura. Fins que l'Àngela va preferir no

parlar més amb en David perquè creia que seria millor per tots dos.

Un mes després, la Laura va parlar amb en David dient-li:

—Sé que et fa falta l'Àngela, ella és bona noia i tot i que vosaltres us pensàveu que jo no m'adonava dels vostres sentiments, jo n'era plenament conscient. Per això he decidit deixar-te anar i que vagis a buscar l'Àngela.

En David sentint això es va treure un pes de sobre perquè ell volia dir-li a la Laura que no volia seguir amb aquella relació perquè a qui estimava era l'Àngela. Llavors, mentre l'Àngela era a casa seva, pensant que mai més no tornaria a veure en David, van trucar a la porta. En veure en David, es va quedar sense paraules, només va poder fer-li una bona abraçada. Ell li va dir.

—He parlat amb la Laura i ella mateixa m'ha dit que et vingues a buscar perquè s'ha adonat que ens estimem.

Llavors l'Àngela va respondre:

—Però això està molt malament, he de parlar amb ella, segurament deu estar enfadada amb mi!

Així que l'Àngela va quedar amb la Laura per dir-li:

—No vull que m'odiïs, jo t'estimo de veritat, ets la meva amiga, per això no volia tornar a veure en David, vaig preferir fer això que fallar-te!

Llavors la Laura va respondre calmadament:

—No t'odio Àngela, sé que ets bona persona i molt lleial. Sé que ets una bona amiga i que vas preferir distanciar-te d'ell per no fallar-me i això és un sacrifici molt gran. Per això, jo vaig decidir que no he de ser egoista i si en David t'estima a tu, doncs llavors prefereixo que estigui amb tu.

—Veritablement, no sé què dir-te, només et diré que tens un cor molt gran i que et mereixes el millor. T'estimo molt Laura i gràcies pel que estas fent!

—Jo també t'estimo Àngela i gràcies a tu per ser com ets.

Finalment les dues "millors" amigues van solucionar el problema i van seguir essent bones amigues. L'Àngela i en David es van quedar junts sense

problema i al cap del temps la Laura va conèixer un bon noi. L'Àngela sempre va estar agraïda a la Laura per entendre-ho tot, ja que no gaires persones tindrien aquesta comprensió.

CAM

Moralitat, MARIA EUGÈNIA PEÑA

La Maria era una dona d'avançada edat, que vivia sola en la seva humil casa de Centelles, un poblet de les afores de Barcelona. Feia uns dies que havia anat al metge perquè no es trobava bé. Ella es pensava que era perquè ja tenia «una edat» i la vida que havia fet li començava a passar factura.

Quan va anar a recollir el resultat de les proves que li havia fet el seu metge, la Maria va respirar amb alleujada ja que no tenia res greu, però el seu pressentiment no va fallar, la Maria estava esgotada per la vida tan dura que li havia tocat viure, treballant des de nena, vivint una guerra i la seva corresponent postguerra, amb el que això comporta.

La Maria malgrat tot el que va haver de passar, era una dona de bon caràcter, afectuosa, generosa, incapaç d'obrir la boca per tal de no molestar. Era vídua des de feia quinze anys i no tenia cap altra família que una filla, la Laia, que vivia a Barcelona.

Ella sabia que havia de deixar de viure sola i que necessitava que algú es cuidés d'ella. Sabia que la seva filla era una dona amb una vida complicada: la casa, els fills, la feina..., i no s'atrevia a dir-li el que li passava. Un dia, la Maria es va decidir a visitar a la seva filla.

Quan va arribar a casa seva, la Laia es va sorprendre moltíssim, perquè no era habitual que la seva mare sortís de Centelles.

La Maria va trucar a la porta on vivia la seva filla:

—Hola mama! Quina alegria veure't per aquí!

—Hola Laia, com estàs princesa?

—Bé, com és que has vingut?

—Doncs mira, volia parlar amb tu. He pensat que podria venir a viure amb vosaltres.

—A viure amb nosaltres? Com és això? Què et passa mama?

—Ja sóc gran i no vull estar sola, a més ja em canso amb facilitat, bé ja ho saps, em faig vella.

—Ja mama, però no sé si aquí estaràs còmoda. Ja saps, que la casa és petita i els meus fills són molt entremaliats. A més, no tinc habitació on allotjar-te.

—Bé filla, no vull ser una molèstia, si de cas ja trobaré qui em doni un cop de mà.

—Bé, podríem mirar si al safareig, hi podríem posar un llit supletori i de moment...

—Al safareig?, bé val.

La Laia li va dir al seu fill gran que li fes el llit a la seva àvia. Quan estava fent el llit, el noi va tallar els llençols per la meitat i quan la mare se'n va adonar li va dir:

—Per què fas això?

—Perquè així, l'altra meitat la guardo per quan tu et facis vella.

CAM

Sant Jordi, MARIA EUGÈNIA PEÑA

Sant Jordi és un dia que celebrem dos importants moments de la història. Per una banda, tenim aquesta meravellosa llegenda en què un cavaller anomenat Jordi salva la princesa de morir a les urpes d'un drac que tenia terroritzat tot el regne.

Aquest cavaller va acabar amb el drac clavant-li una espasa i, allà on va caure la sang, va néixer un roser i en Jordi li va regalar la primera rosa d'aquell roser a la princesa. Tot això passava el segle IX.

Per altra banda, un 23 d'abril va morir Cervantes i el 1926 es va declarar aquesta data com a dia del llibre.

Aquests dos esdeveniments s'uneixen per celebrar en un mateix dia el que coneixem com a Diada de Sant Jordi, que a la dona se li regala una rosa i a l'home, un llibre.

Ja en ple segle XXI, se segueix celebrant aquest dia, tot i que la rosa es regala, a més de a la dona estimada, a germanes, a la mare... i el llibre també a germans, al pare...

A mi, m'agradaria que també es regalés un llibre a les dones.

CAM

L'any 1945, ANTONI MOYA

Any 1945, Alemanya, als afores de Berlín. Hi havia uns establiments on es refugiaven els americans i hi havia un grup de soldats que van viure tota la guerra que havia provocat Hitler. Van viure la guerra d'Àfrica i la de França, i després van anar a Alemanya. El capità de la tripulació de tancs, que es deia Albert, els va prometre que tornarien tots a casa.

El dia que van sortir del campament van anar a un camp on estaven guanyant els alemanys i després de matar-los a tots van quedar atrapats. Només van sobreviure un dels tancs de tots els que estaven lluitant. Tots els altres van morir i eren de l'equip de l'Albert.

Després van marxar cap al campament i quan van arribar els van assignar un nou tripulant. Després de situar a la nau un nou tripulant van sortir a buscar

els supervivents que havien sobreviscut al nou tripulant. Però tot l'equip estava mort de por perquè el nou tripulant, que estava al lloc del disparador, al cap d'una estona els va matar un tanc. Després el nou va reaccionar i van acabar guanyant el combat. Després d'acabar el combat van anar a un altre poble a conquerir-lo i després van anar a un altre poble. Al mig del poble van trobar un tanc ben reforçat els més novells, van morir i l'equip de l'Albert va sobreviure, va anar al poble que els van demanar que conquerissin, van trepitjar una mina i els va petar una roda del tanc. Van intentar reparar el tanc, però no van poder perquè s'estaven apropant tres-cents homes de les SS de Hitler. De tota manera, però, es van quedar a lluitar. S'hi va quedar un, el més novells de l'equip i els altres van morir al seu tanc, on havien estat tres anys. L'endemà van sentir un cavall, van sortir i es van trobar els aliats i van marxar cap a casa.

CAM

El meu primer amor, ROSSE MARY VILLCA

Jo tenia catorze anys i ell setze. Érem molt feliços. Només ens vèiem el cap de setmana perquè ell viva a una distància d'uns 40 km d'on jo visc. La nostra comunicació era a través d'un telèfon que tenia la meva tia. De vegades, em donava una sorpresa i venia a la sortida de l'escola, i jo em sentia molt contenta de veure'l.

Quan estava amb ell, no volia que el dia s'acabés perquè al seu costat em sentia protegida. Coincidíem en tot, compartíem moltes coses, tot era tan bonic! M'enviava sobres amb poemes, versos escrits en un full per ell i ben perfumat amb la colònia que ell tenia.

Així van passar dos anys del nostre amor que tots dos sentíem. Va arribar un dia que ell se'n va anar al servei militar perquè ja li tocava d'anar-hi als divuit anys. Tot i així, vam seguir la nostra relació a distància durant un temps

més. Ell m'enviava els seus poemes. Al cap d'un temps, la nostra relació es va acabar per qüestions personals d'adolescents.

Al cap d'uns quatre anys, el destí va fer que ens trobéssim quan jo tenia els meus vint anys i ell vint-i-dos. Era un moment imprevisit. Quan ens vam veure, no vam abaixar les nostres mirades plenes de records del que havíem viscut a la nostra adolescència, però ja no s'hi podia fer res perquè ell ja tenia responsabilitats. Són coses de la vida que el destí ens prepara a cadascú.

CAM

***Sant Jordi*, MAMADOU OURY BARRY**

Sant Jordi se celebra el dia 23 d'abril. És el dia de l'amor. L'home regala una rosa a la dona i la dona regala un llibre a l'home com a símbols d'amor.

El segle IX, hi havia un drac que volia menjar-se una princesa molt bonica, però va aparèixer un home anomenat Jordi, muntat a cavall, que volia salvar la princesa. Va començar a combatre amb el drac, que era molt gran i treia foc per la boca. El cavaller va caure del cavall, es va amagar darrere d'una roca gegant fins que hi va anar el seu cavall. Va muntar al cavall i va anar a atrapar el drac. A la segona baralla, ja havia trobat el truc al drac. Va saltar a sobre del drac i li va clavar l'espasa al clatell. Va començar a sortir sang i van créixer moltes roses on queia la sang. Sant Jordi va agafar una rosa i la va donar a la princesa.

Després, van tornar al poble i el rei estava molt content. Li va donar les gràcies al cavaller i no sé si es van casar al final o no.

CAM

El final que jo vull, AYLÀ MOUMNI

Jo tenia tretze anys quan el vaig conèixer pel *Facebook*, anàvem parlant dia a dia fins les tantes de la nit. A mesura que parlàvem, això es va convertir en rutina meva, parlar amb ell. Ell tenia disset anys, es pot dir que no era un noi gaire guapo ni tampoc lleig, era baixet, duia ulleres, estava una mica grassonet... però era una bona persona. El cas és que no sé ni com va ser que me'n vaig enamorar, però... ara que han passat els anys crec que sé la resposta.

El sentiment va ser mutu, ell també va acabar enamorat fins el fons de mi. Vam començar a sortir junts, ell em tractava com una princesa i fins i tot com una reina. Vam sortir junts un any i mica més, molt bé, sense problemes; però quan es van assabentar els meus pares que anava amb un noi, van començar els problemes. Jo sóc musulmana i se suposa que no puc tenir cap contacte amb un noi, llavors em van començar a fer preguntes: qui era aquell noi, què hi feia? Em deien que ell només es volia riure de mi, però jo sabia que no. Ell també és musulmà i no parlava, jo només plorava i els meus pares em van arribar a posar la mà a sobre, per primera vegada va ser.

El cas és que vaig acabar explicant-los la veritat i els meus pares no van tardar gens a posar-se en contacte amb ell. El van amenaçar, li van dir que si no em deixava tindria molt problemes. Ell es va posar a plorar per telèfon, els va dir que no em fessin res a mi, que em deixaria però que s'oblidessin del tema.

Vam deixar de parlar-nos, jo vaig cancel·lar el meu compte de *Facebook* i de *Whatssap*, però malgrat tot no hi havia dia que no pensés en ell, no hi havia moment que no tingués ganes de parlar-hi.

Van passar uns quants anys i ens vam tornar a posar en contacte. Jo tenia disset anys i ell vint-i-un. Tots dos estàvem molt canviats, però el nostre sentiment no havia canviat gens. Vam quedar per posar-nos al dia de tot i vam tornar a estar junts, aquesta vegada més forts que mai, ja que a mi em faltava poc temps per fer els 18 anys i que ell pogués venir a demanar la mà als meus

pares, estar promesos i poder estar junts sense amagar-nos de ningú.

Jo tenia molta por que els meus pares no el volguessin, però jo vaig plorar i els vaig dir que si no era amb ell no em casaria mai amb ningú. Els vaig dir que era l'home de la meua vida, l'únic que em sap fer sentir bé. Gràcies a Déu, tot va sortir bé i vaig poder agafar-lo de la mà al costat de tothom sense por que malparlessin de nosaltres.

GES I

Déu ho pot tot, BRENDA RODRÍGUEZ

Una jove Dominicana, perduda en el món de l'alcohol, les drogues i les festes un dia va ser detinguda per la policia per tràfic de drogues. A la presó va conèixer la pau del senyor.

La Maria és una noia, de setze anys molt estudiosa. El 3 d'abril de 1990 va ser el seu aniversari i l'Ana, la seva millor amiga, i els seus pares li van preparar una sorpresa. Quan va arribar a casa seva eren les vuit del vespre, aproximadament, es va sorprendre perquè no s'ho esperava. Hi havia el seu xicot, en Joan, ningú no sabia que era el seu xicot, només l'Ana que és la única que ho sap tot d'ella. Eren inseparables sempre estaven juntes: En Joan és un home de trenta anys, els seus pares i els seus amics el coneixien com a l'oncle de l'Ana. Al llarg de la nit la Maria estava una mica borratxa i en Joan se'n va aprofitar, li va dir que volia estar un moment en privat amb ella, que ningú els veiés, ella el va portar a la seva habitació. En Joan tenia dues copes a les mans, n'hi va donar una per brindar però ella li va dir que no, perquè es trobava una mica marejada. Li va fer un petó, volia ficar-s'hi el llit però ella es contenia, li va dir que no perquè encara era molt aviat.

—Maria, jo t'estimo, no confies en mi?

—Jo també t'estimo i confio molt en tu.

—Llavors, demostra-m'ho.

Finalment van acabar fent l'amor. L'endemà es va despertar com si res hagués passat. Va passar una setmana i no sabia res d'ell. Al cap d'un temps, se sentia una mica marejada i va decidir fer-se una prova d'embaràs, que va donar positiva. La Maria no sabia què fer, estava molt preocupada per la reacció dels seus pares. Desesperadament va anar a buscar l'Ana perquè la portés on vivia en Joan. Totes dues van sortir a buscar en Joan mentre l'Ana li deia:

—Estàs boja! Com se t'acut quedar prenyada d'un home que fa tan poc que coneixes.

—Ara em renyaràs? Més val que m'ajudis a trobar-lo perquè ell s'ha de fer responsable d'aquest nen.

—Està bé, com vulguis.

La Maria va veure en Joan sortint de casa seva amb la seva dona i els seus fills. Va tenir una gran desil·lusió, veure que l'home a qui s'havia entregat era un mentider, casat i amb dos fills. Estava destrossada i sense saber com explicar als seus pares que estava embarassada, però no tenia cap més opció i els ho va dir. Ells no van rebre la notícia de bon grat i, sense pensar-ho dues vegades, la van fer fora de casa. Estava desesperada sense saber on anar. Llavors va decidir buscar l'Ana perquè l'ajudés, havia de tirar endavant per poder sobreviure. Passats els anys va acabar en un prostíbul, venent el seu cos al costat de l'Ana. Al seu cor només hi havia tristesa i molta rancúnia. Les festes, l'alcohol i les drogues eren l'únic que la feien sentir bé. Se'n va anar molt lluny on ningú la coneixia i va ser quan es va ficar en el negoci del narcotràfic. Era una de les més grans al negoci, però el seu vici era més fort que ella i va acabar sent una qualsevol que no valia res.

El 1997 quan va fer el seu últim negoci, es va marcar el seu destí. Va ser empresonada i condemnada a quinze anys de presó. El 1999 la vida per ella no tenia sentit. Cada matí, l'Ana anava visitar-la, però mai no la va voler veure. Va dir que no volia visites. Un matí, l'Ana va aconseguir veure-la, però ella no volia parlar amb ningú.

—Com estàs ?

—Es que no ho entens? No vull parlar amb ningú!

—Escolta'm Maria, vinc a parlar-te de Jesús l'home que va donar la vida per tots nosaltres.

—Que te'n vagis, no vull sentir res!

—Ell t'estima Maria, deixa que ompli aquell buit que tens al cor.

—On era aquest déu de qui tant em parles quan jo més el necessitava? Ell em va abandonar, es va oblidar de mi.

—Mai no s'ha oblidat de tu, sempre està amb tu, ell vol ajudar-te, jo vaig canviar, Jesús va canviar la meva vida. Em coneixes, saps com era la meva vida abans: desordenada.

—Mira qui sóc jo ara, no volia ser així, era només una noia enamorada.

—Déu m'ha enviat aquí, per dir-te que ell t'estima. Deixa que canviï la teva vida.

Es va posar a plorar, va aixecar les mans i va començar a parlar amb Déu.

—Senyor t'accepto com a senyor i salvador de la meva vida, perdona els meus pecats, m'entrego a tu, canvia la meva vida.

—Maria dóna'm les teves mans. Senyor mira el seu cor, omple el buit, escriu el seu nom al llibre de la vida, perdona tots el seus pecats, transforma-la senyor.

El 2012 va sortir de presó, era una dona nova, renovada, totalment diferent. Va anar a demanar perdó als seus pares i a la seva filla. En Joan va tenir un accident, estava entre la vida i la mort, però la misericòrdia de Déu li va donar una nova oportunitat. Uns mesos després va veure en Joan a l'església on ella estava congregada, es van demanar perdó i ell va reconèixer la seva filla. La Maria va tornar a ser feliç perquè l'amor de Déu sempre era amb ella i la seva família. És pastora de la església «Renacer Dios del pacto».

GES I

La Pepa Catarrina i el Quico de la Muntanya, FRANCESC CERVERA

Som a les faldes de Montseny, en un poble petitó, ben bé als peus de la muntanya. És un poble acollidor, amb carrers no gaire amples, empedrats amb llambordes, cases baixetes, de portes grans, de quan tenien bestiar a casa. El cavall i el carro, per anar al camp a recollir herba fresca pels vedells, conills i tota classe de animals... Les finestres són amples, amb reixes forjades pel ferrer.

Al centre del poble, hi trobarem la plaça de la Vila, amb l'ajuntament i el rellotge marcant l'hora en punt. A l'entrada del poble, hi podem trobar l'església amb un campanar ben bonic. Antigament el campaner era en Freixes, feia un repic de campana a mà anunciant tot el que passava al poble. Tan les hores, com la mort d'un veí, algun casament, batejos i les comunions de primavera.

Al carrer de la Creu era on vivien els avis, i, al costat, hi vivia la Pepa Catarrina. No sé si era un mot o el cognom. La gent se l'apreciava. Bé, no es feia gaire amb els veïns, però tothom se l'estimava. Sortia cap al tard, deia que anava al rec o al safareig que hi havia a l'entrada del poble, a rentar-se, deia això la gent més gran, jo crec que anava a algun hort a recollir menjar, la gent ho sabia, però no en feia cas, era la Pepa.

Nosaltres, si la vèiem al carrer la fèiem empenyar, dient-li coses: Pobra Pepa, i bruixa sobretot.

I és que semblava ben bé una bruixa treta d'un conte de fades. Amb el mocador al cap, el davantal gris fosc amb quadrets, vestit negre, mitges negres. Feia no sé què veure-la, sobretot la mainada, que sempre jugàvem al carrer, davant de casa seva i del avis.

Molts dies, a mitja tarda, obria un finestreta que donava al carrer, al carrer de la Creu. Ella sortia i entrava a casa seva pel carreró, per la porta de l'altre carrer de casa seva. Feia molta alegria veure-la sortir, treia el caparró entremig de dos testos, que tenia a la finestra. Portava un cistell petitó i deia:

—Xics, porteu-me una «gasosa» de cala Siseta.

Cala Siseta era una botigueta com les que hi havia abans; tenia de tot, era a l'entrada del carrer. La canalla ens barallaven per anar a buscar la «gasosa» a la Pepa Catarrina. Quan arribàvem a casa, de seguida dèiem als pares que havíem anat a comprar, per a la Pepa.

En Quico de la muntanya era un home no gaire alt, solia venir al poble per festes més aviat grosses, festa major, aplecs de sardanes etc. Ell solia baixar del Montseny, entrava al poble sempre pel carrer Major, amb la seva samarra de color verd, pantalons de vellut, barretina i esclops. Era un home tot estrany. Ens ho semblava a nosaltres, a la canalla, per la forma de vestir i pels acudits que explicava. Era molt intel·ligent. Tothom l'apreciava, un o altre obria les portes de casa, per convidar-lo a dinar: Festa major, àpat de festa, assortit de canalons i pollastre amb prunes i de postres, tortell de nata de can Pepitó. El més curiós de tot, es que mai no entrava per dinar, sempre s'asseia a fora, a l'entrada, i després entrava a casa a fer alguna feina: netejar els vedells, els conills, les gallines, o simplement a escombrar el pati.

Tots dos eren personatges molt apreciats, ara ja deuen ser al cel, mirant-nos de reüll, ja només els tenim al record. Que descansin en pau, PEPA I QUICO.

GES I

Un dia en una concentració de cotxes Turing, ISRAEL LUQUE

Un dijous a la tarda, vam quedar amb un amic per prendre un cafè en un bar de Mollet per pensar què havíem de fer el cap de setmana. Jo li vaig explicar que havia vist un fulletó on anunciaven una concentració de cotxes Turing a Barcelona, al Fòrum.

—Hola! Bona tarda Josep, com va la setmana?

—La setmana va bé!

—Mira, que he vist en un fulletó que hi ha una concentració de cotxes

Turing. T'agradaria anar a fer un cop d'ull a veure què hi ha?

—Bé, no estaria malament .

—És un Diumenge al matí, què, hi anem?

—D'acord.

I va arribar el diumenge, va venir a casa meva per anar amb un sol cotxe a Barcelona. Una vegada al Fòrum, vam veure un grapat de cotxes fent cua per entrar al pàrquing. Els cotxes que estaven aparcats tenien la música a tot drap (semblava una discoteca). Ens vam quedar sorpresos de la gent que hi havia i del que hi havia muntat. Un cop aparcats el cotxe, ens vam dirigir a la porta del recinte i una altra vegada ens vam quedar sorpresos de què hi havia al recinte: cotxes, música, enganxines, patrocinadors de les marques, etc.

Ens vam dirigir a uns cotxes que tenien de tot (semblaven naus espacials). Ens vam quedar amb la boca oberta, moltes parafernàlies, rodes, motor, música (amb etapes de potència, maqueta a tot el cotxe, llums de neó...), unes rodes dimensionades de polzades més grans i amples, un motor amb turbo-alimentació, tot el motor polit (semblava de plata nova) uns *manguitos* de color blau, tot emmoquetat de color vermell, una pintura com brillantina d'un color molt cridaner i una ràdio CD moderna que feia goig de veure.

Després, ens van dirigir a un altre cotxe que també ens va cridar molt l'atenció. Feia goig veure el cotxe de la manera que el tenia l'amo. El tenia de capritx. Un cotxe com aquell és una passada de veure. A nosaltres ens va agradar molt l'equip de música, un capó sobredimensionat, amb unes entrades d'aire per la part de dalt (semblaven unes boques de metro) una ràdio CD, uns cables de llibre d'oxigen, uns neons de color blau cel molt grans (que il·luminaven tot el cotxe com si fos un sol en un dia molt clar) una tapisseria de color vermell, amb unes impostacions de cuir, uns altaveus de discoteca (però adaptats per a cotxe)... Bé, podria estar tot el dia parlant-ne, però cal veureu-ho per creure-ho, una passada de cotxe.

Després, vam anar a l'estand de Rockford (una marca de components d'àudio de gamma alta) a veure els nous amplificadors de cinc canals, les

etapes monofòniques, els cables, els nous altaveus, les enganxines... Bé, tot el d'aquesta marca es bo en components de *car-audio* per a cotxe, és la bomba, l'equip d'àudio!

Bé, ja s'acostava l'hora d'anar-se'n cap a casa, tot satisfets, perquè havíem vist aquella concentració.

GES I

Encara em recordo de tu, LUIS ENRIQUE ZHANG

Ja era tard i havia de tornar a casa o si no ma mare em renyaria. Caminant pel parc amb direcció casa meva, vaig sentir un udol molt depriment i vaig dirigir-m'hi.

Era un gosset petit i molt brut, em feia tanta pena deixar-lo allà amb el fred que feia, que vaig agafar-lo i vaig posar-lo dins la meva jaqueta protegint-lo del fred espantós que feia. Ell semblava que estava bé, però jo estava preocupat. Com ho faria per ficar-lo a casa sense que ma mare sospités res ?

En arribar a casa i obrir la porta, el gosset va sortir disparat cap a dins de casa i jo vaig córrer darrera d'ell.

La meva mare el va agafar.

—D'on ha sortit aquesta coqueta tan bonica? Em va preguntar.

—Mama, ho sento, és que l'he vist i no podia deixar-lo abandonat.— Tenia por que em renyessis i estava molt nerviós.

—No passa res, jo estava pensant a comprar-ne un també. Ens el podem quedar.

Ma mare es va posar a riure i me'l va donar perquè el banyés, i així ho vaig fer. Mentre el banyava estava pensant quin nom podia posar-li, però no se m'acudia res. Fins que la meva mare el va cridar: «Daki!» I el gos va respondre al nom. Sí, aquest seria el seu nom: Daki. Una vegada ben net, vaig

deixar-lo córrer per casa i vaig posar-li menjar i aigua. Es veia molt feliç i a ma mare la feia riure quan veia que jo anava darrera seu intentant agafar-lo.

Uns quants dies després, en tornar de l'escola, vaig trobar-lo a la carretera, prop de casa. En acostar-m'hi el vaig veure sagnant i fent crits de dolor. Vaig córrer cap a casa i vaig avisar la meva mare. Ella va sortir corrent i va agafar en Daki a coll i el vàrem dur al veterinari. El veterinari el va visitar i ens va dir que estava molt malament. Jo em sentia molt trist i estava a punt de plorar, no era just el que havia passat.

Una setmana més tard vam anar a visitar-lo i ens vam trobar amb un gosset ple d'energia. S'havia recuperat del tot i per fi ens el vam emportar una altra vegada cap a casa.

—Ja ens feies falta Daki! Estàvem molt nerviosos, la mama també! I vaig somriure-li.

Aquest cop no deixaria que allò es tornés a repetir. El cuidaria més i millor.

En aquell temps jo tenia deu anys i ara en tinc trenta-cinc. En Daki va morir cinc anys després de l'accident i encara el recordo. T'estimo Daki.

GES I

L'exili, MAHAMADOU TUNKARA

Teníem un poble molt meravellós, fins que el nostre cap, que era un dictador, va fer que aquell poble es convertís en un infern. Ell va embargar la nostra terra sense cap motiu justificat.

Naija era un poble amb una població de deu mil habitants i gairebé tots es dedicaven a l'agricultura. El cap es deia Baba. Era prim i bastant alt i tenia un fill que es deia Tom i s'assemblava molt al seu pare. Junts van aterrir la gent. Nosaltres no vam tenir cap problema amb ells fins que en Baba va decidir embargar l'única terra que teníem. Quan vam rebutjar aquesta decisió, ells van empresonar els meus pares, però jo vaig tenir la sort d'escapar-me.

Vaig cercar refugi en un poble que es deia Baija. Era un poble molt més gran que el nostre. La gent es dedicava més al comerç. El cap es deia Sultan, era *guapo*, bastant alt i fort. Tenia un fill que es deia Omar. S'assemblava molt al seu pare, però era més gros i més alt. L'Omar tenia una germana que es deia Fàtima. Era la noia més bonica que he vist mai, era única, no tinc adjectius adequats per descriure-la.

Vaig fer-me amic de l'Omar i vaig conèixer la Fàtima. Vam trobar-nos sovint fins que ens vam enamorar i vaig explicar-li tot el que m'havia passat. Ella va parlar amb el seu pare i van decidir ajudar-me i rescatar els meus pares.

Quan vam arribar a Naija, en Baba es va adonar que no podia resistir. Vam rescatar els meus pares i els altres presos i vam empresonar en Baba i el seu fill. Vam decidir de canviar el cap i tots em van seleccionar a mi. Vaig ser el nou cap del poble. La felicitat per fi va tornar a Naija. La Fàtima i jo ens vam casar i vam viure molt feliços.

GES I

Jocs Olímpics d'hivern, MANOLI GARCÍA

Les futures promeses de l'esquí català, l'Arnau, l'Izan, la Carla i la Ireth tenen la seva vista posada als Jocs Olímpics d'hivern de 2022. Encara no se sap la seu que allotjarà aquests jocs. A partir d'aquí tenen un dur camí: Entrenar cada dia per poder participar-hi i arribar a aquesta gran cita amb un estat físic i psicològic adequat. Gràcies a les beques, poden gaudir aquest esport al CAR de Sierra Nevada (Granada) i poden seguir amb els seus estudis i gaudir l'esport que més els apassiona. El seu objectiu és més que un somni.

Els matins fan els escalfaments i els estiraments i després van a dalt a les pistes per millorar les tècniques a través de gravació de vídeo per corregir els seus errors. Després, fan una petita parada per dinar, però aquí no acaba la seva jornada. Han de completar els esports amb els estudis. Al vespre, tornen

a fer un petit entrenament a les pistes il·luminades «Esquí nocturn».

Els Jocs Olímpics d'hivern són l'esdeveniment més important després dels de l'estiu. Només podran assistir-hi els millors esquiadors de cada país i ells hi tenen una gran oportunitat.

Mentre esperen que arribi el gran esdeveniment, ells han d'anar disputant diverses proves internacionals, com la copa del món, els campionats del món, eslàlom, combinades, etc. Ells tenen molta il·lusió per arribar lluny i ser reconeguts a tot el món de l'Esport Blanc. Però també han de pensar que han de fer molts sacrificis, no solament entrenant sinó evitant lesions i sobretot passant molt temps fora de casa i lluny de la família.

GES I

Per a la meva germana, MANOLI GARCÍA

Avui, 15 de setembre de 2012, fa onze anys que et vaig veure amb aquell vestit tan radiant i tan bonic, amb aquell somriure d'orella a orella, plena de felicitat, camí cap a casar-te amb l'home de la teva vida, amb l'home del teus somnis, amb l'home més bo que pot haver-hi, en aquesta vida.

M'heu donat una vida d'alegria perquè, quan em vau dir que seria tieta, me'n vaig alegrar moltíssim. Perquè ara tinc dos preciosos nebots que per a mi són els més especials del món. Potser no sóc la millor germana, a vegades sóc una mica entremaliada i boja, però ja saps que t'estimo amb bogeria, el mateix que els meus nebots i el meu cunyat. Sou els més especials d'aquesta vida i jo us estimo de tot cor.

Sempre em recordo de quan em vas demanar que portés el ram de flors. Per a mi, sempre serà a la meva memòria perquè em va emocionar moltíssim ser la dama d'honor.

Quant un 23 de març de 2002 va néixer el petitó, l'Arnau, que ja no és tan petit, ja ha fet deu anys i està molt gran, vaig sorprendre'm molt. I, després,

el dia 6 de novembre de 2003, va néixer la petita Clara, el cul inquiet com en dic jo.

M'heu donat una vida d'alegries. Gràcies per ser com sou. No canvieu mai perquè us estimo tal i com sou.

Arnau: T'estimo amb tot el meu cor, no simplement perquè siguis el meu nebot sinó perquè t'estimo per com ets de comediant i per com ets. Sempre seràs al meu cor. Saps com fer-me somriure.

Carla: Petitona, a tu t'estimo molt per com ets de comediant moltes vegades i perquè sempre tens un somriure per a mi i saps quan fer-me riure o quan estic malament. T'estimo.

Raimon: Per a mi, ets el millor cunyat que puc tenir perquè sempre em fas riure amb les bromes que fas, però també sempre m'has ajudat quan ho he necessitat. Gràcies.

Germaneta: M'omple la vida d'alegries, gràcies per ser com ets i no canviïs mai perquè t'estimo moltíssim i no et vull perdre mai de la vida. Ets la millor, t'estimo. Porta sempre aquest somriure d'orella a orella, que sempre te'l vull veure.

GES I

Amor de mare, ÉRIKA OÑA

Tot va començar l'hivern de 2007. la Gladys, una dona morena, d'ulls marrons, cabells llargs i llisos, treballadora i mare de quatre fills, va ser abandonada pel seu marit, en Lluís, un home alt, moren i d'ulls marrons.

Tot va començar una nit freda d'hivern, ho recorda com si fos avui, perquè, des d'aquell dia, per a ella res no va tornar a ser igual. La Gladys recorda com, a partir d'aquell dia, va començar a patir per un mal home, aquell amb el qual havia compartit vint anys de la seva vida.

En quedar-se sola amb els seus fills i sense feina, ella mirava la cara dels seus fills per donar-se més força per tirar endavant, ja que estava sola en un país lluny del seu i no tenia família a Barcelona, en aquell poble anomenat Granollers. Tot va començar a anar de mal en pitjor. El propietari del pis on viuen li va demanar que abandonés el pis ja que el necessitava. Sense donar-li oportunitat a res.

La Gladys desesperada va trucar al pare dels seus fills per demanar-li ajuda. Ell la va contestar amb paraules molt dolentes:

—Busca't la vida com ho estic fent jo, no em diguis res més.— Li va respondre...

Estava desconsolada, sense saber què fer. Va penjar el telèfon envaïda per la tristesa. Però la Gladys és forta, pensa en els seus fills i això li dóna fortalesa per tirar endavant. No es deixa vèncer tan fàcilment. Després de diversos dies buscant feina, per fi en va troba. Per fi hi havia llum després de tanta obscuritat.

Amb una feina, les coses anaven una mica millor l'únic que la tenia preocupada era aconseguir un nou pis.

La Laura, la filla gran de la Gladys, li va dir que no es preocupés, que havia parlat amb en Manuel, el seu millor amic i que els ajudaria, que tot aniria bé.

A la Gladys l'envaeix l'alegria de tanta felicitat ja que per fi les coses estan molt millor. Al cap de dos mesos, ja instal·lats al pis nou, el millor amic de la Laura va a visitar-los per acomiadar-se ja que se'n va per un any de missió a Kósovo perquè és militar. La mare de la Laura, amb una forta abraçada, se n'acomiada dient-li que tot anirà bé i que moltes gràcies per l'ajuda donada en un moment tan difícil. Ell li respon sense més: «mereixes ser feliç, una dona com tu, lluitadora, es mereix això i més, jo estaré bé».

Han passat sis anys des del dia que la Gladys va passar aquella experiència. Asseguda al sofà, un dia bonic d'estiu, recorda les dificultats en què es trobava en aquell moment, perquè als seus fills no els faltés de res i recordant la mala persona que va ser el pare dels seus fills, recorda el dia que els va abandonar.

Unes quantes llàgrimes es vessen dels seus ulls, no pot evitar-ho, ella diu en veu alta gràcies a la vida que n'ha tocat passar de vegades, ha estat difícil, però tot arriba al seu moment. Dóna gràcies que els seus fills siguin persones de bé i sobretot que siguin al seu costat. Ella mai no canviarà.

Els diumenges que es reuneix amb els seus fills passen la tarda d'alegria, rialles i jocs; recorda que ella va passar moments durs, però que ara tots són moments d'alegria en veure que els seus fills sempre són amb ella donant-li tantes alegries i que tot sofriment té la seva recompensa.

GES I

La història d'en Daniel Bum, DANIEL COROMINAS

En Daniel Bum era un noi que vivia a Arizona, un estat del sud-oest dels Estats Units. Buscava fer fortuna amb pells i alguns animals molt apreciats per la seva pell, el bisó o el castor.

La seva idea era buscar el caçador més conegut de la zona, en Kevin el tramper. Li volia proposar de ser socis per poder aprendre al seu costat les tècniques de cacera perquè li havien parlat molt de l'experiència del caçador Kevin, que vivia al nord-oest del país. Dit hi fet, després de un viatge a cavall des d'Arizona fins al nord-oest, tot un gran trajecte, va trobar el caçador Kevin.

Una vegada tot parlat entre en Daniel i en Kevin, es van dirigir al lloc de cacera preferit d'en Kevin. Va avisar en Daniel del perill que hi havia a la zona, perquè el gran cap Seattle, de la tribu Swamish defensava la zona respectant al seus avantpassats, que, com ell deia, són els esperits de la seva gent que van passar a ser part dels arbres, dels animals, de la vida i la natura. Seattle era un home que respetava la natura i tot el que es referís a la vida en general.

En Daniel va pensar que no per això es faria enrere. En Kevin va dir que ell tampoc es faria enrere i que mirarien de caçar alguna peça. Feia una bona estona que estaven amagats esperant que passés alguna presa per caçar. De

cop i volta, van sentir que algú s'acostava. Se sentia un cavall cada vegada més a prop i van veure ben bé la silueta d'en Seattle, el cap de la tribu Swamish. Es van quedar amagats, però, en Daniel Bum va dir: «i si ens hi acostem i li parlem en so de pau?»

El tramper li contestà: «que t'has begut l'enteniment, que no veus que és el cap de la tribu, que no t'adones que ens podria fer presoners, som als seus dominis i no crec que sigui bona idea molestar-lo, ja et vaig explicar el perill que correm».

Passada una bona estona, van decidir de passar l'activitat a l'endemà, ja s'estava fent de nit. Van agafar un caminet ben estret i ple de matolls. Era el millor camí que duia al poble passant per la Vall Nord, i travessant un riu per la part més estreta, era un bon pas. Ja es començaven a veure les llums de les cases i quan s'hi acostaven, en Kevin va dir: «no sents aquesta olor de llenya cremada? Som a prop de casa, demà a trenc d'alba marxarem cap al sud, què et sembla la idea?»

Els, de tant que van estar rondant les terres on vivia el cap Seattle, van ser apressats. El cap no els volia fer cap mal, els va tenir ben vigilats. La qüestió era que ell volia que els homes blancs veiessin amb el seus propis ulls la convivència en pau entre la natura i la tribu per igual, i respectant la vida dels animals. És cert que es vestien amb pells d'animals, però sempre demanaven perdó als esperits, perquè també és cert que l'home es una altra baula a la cadena evolutiva.

GES I

Història de l'home, OMAR AMRANI

Quan jo era petit, al meu barri, hi vivia un home que es deia Ahmad. Tota la gent se l'estimava molt perquè era molt bona persona.

Quan els veïns el necessitaven, els ajudava i mai ningú va parlar malament d'ell. Si els veïns volien fer alguna cosa no ho feien si no li explicaven, perquè

la seva opinió era el més important de tot.

Amb el pas del temps, l'home es va fer més gran i ja no podia fer aquelles coses que feia quan era jove, però tenia un fill que en aquell moment tenia 30 anys. Aquest va agafar el lloc del seu pare i segava el camí.

Un dia al matí, quan em despertava, vaig sentir molta gent que estava plorant, vaig sortir de casa i vaig trobar tot el carrer ple gent plorant. Vaig veure el fill de l'Ahmad i li vaig preguntar què estava passant i em va dir: el meu pare ha mort.

Jo també vaig plorar i tota la gent va estar trista aquell dia. Com aquella persona, mai no n'hi va haver cap altra.

GES I

***El Lute*, PEP SABOYA**

Sóc el Lute i tothom em coneix amb aquest nom. La meva fama em ve donada perquè quan era més jove vaig pispar quatre gallines per donar menjar a la meva família, i les coses al llarg de la meva vida s'han anat torçant.

Aquest viatge comença a finals de l'estiu de 1966, jo havia de fugir com fos d'Espanya, i anar a França em semblava una idea genial, tot i que era buscat per la guàrdia civil sencera. Hi havia de trobar una sortida. Un amic que havia conegut temps enrere, coneixedor de la meva situació, em va buscar i em va oferir una solució als meus problemes. El meu amic era maquinista de tren de mercaderies i em va oferir anar amb ell amb el seu tren fins a la ciutat de Marsella. El pla era de bojós —Estàs boig o què!— Li vaig dir i ell somrient em va dir —Tu tranquil, que de la frontera me n'encarrego jo—, i així va quedar la cosa. L'endemà a la hora i lloc convinguts jo era allà i el tren també: davant del semàfor en un canvi d'agulles.

Després de pujar al tren, el meu amic em va col·locar a la cabina del transformador de corrent (que feia un xivarri horrorós i una forta pudor de

màquines). El meu amic em va donar una ampolla de conyac pel viatge, era tot el que tenia a bord. El trajecte va ser horrible fins que el tren es va parar a la frontera. Els agents duaners feren els controls rutinaris i jo, allà dins atrapat. Mentrestant, els empleats ferroviaris feien les tasques del canvi de vies espanyoles a les franceses. El temps va ser infernalment etern, m'estava pixant i quan el tren va arrancar vaig sentir una gran descans.

El trajecte fins a Marsella va ser oli en un llum. Quan vam arribar a la ciutat, el tren va aminorar la marxa perquè havia de deixar vagons i enganxar-ne d'altres. Era el moment per baixar i dirigir-me cap al port de la ciutat gala i anar fins el moll de pescadors, on algú m'havia de recollir per portar-me al port de Bastia, a l'illa de Còrsega, per fer de manobre en un castell.

Caminava pel port tot mirant a tort i a dret. Algú em reconeixeria perquè portava un distintiu d'un toro espanyol a la solapa ben visible. De sobte, algú em cridà amb una veu estranya: «Lute, tu ser el Lute!»

—Sí, sóc jo— vaig dir. Llavors, un home va sortir de la foscor i, sense dir ni ase ni bèstia, algú des de darrere em va deixar KO. Quan em vaig despertar era a la bodega d'un vaixell camí del meu destí, el que no sabia jo era que el port de destí no era Bastia a Còrsega, sinó el port de Catània a l'illa de Sicília. Allà vaig comprovar que fugir havia estat una mala idea. En arribar al port sicilià, em varen portar a les afores de la ciutat en una fortificació abandonada i allà vaig estar uns dies fins que un membre de la màfia em va agafar i em va donar instruccions de la meva situació. Havia de delinquir per tal de pagar el deute que tenia amb ells perquè el «meu amic» m'havia venut a la màfia per diners. Aleshores vaig comprendre que mai no tornaria a ser lliure, ni a Espanya, ni a Itàlia, a cap part del món.

Ara que ja sóc vell i no serveixo a ningú puc explicar la pel·lícula de la meva vida. Si ets jove i sents la meva historia aprèn la lliçó. No facis l'ase com jo i mira com he acabat. Tu mateix, jo he pagat un preu molt alt, ara et toca a tu decidir.

GES I

Joanne, POL SERRANO

Na Joanne es va despertar de cop. Se sentí envoltada i observada per algú. Va obrir els ulls i va veure una llum molt potent i un sostre de color gris i pràcticament destrossat. Li va costar molt d'incorporar-se i veure el que tenia al seu voltant. Va ser en aquell moment quan es va adonar que es trobava en un hospital... sola?

Es va aixecar del llit com va poder i es va dirigir al vestíbul principal. Plovia moltíssim, com si la pluja volgués trencar els vidres de les finestres. La Joanne va sentir un calfred, es va embolicar amb una tovallola bruta que hi havia per terra i va seguir caminant pel tètric hospital. No va trigar a veure, a uns quants metres de distància, una figura que semblava ser una dona d'esquena. La Joanne, en apropar-se una mica més, va poder adonar-se que era una senyora mal vestida, amb la roba bruta i que portava al cap un mocador que semblava transparent.

—Deuen ser imaginacions meves— va pensar la Joanne.

Es va acostar a la dona i va fer un crit, perquè no tenia cara. La jove, pensant que estava somiant, va creuar el passadís d'extraccions de sang i va veure, a la sala d'espera, un home assegut llegint un diari molt antic. La noia es va aproximar i li va preguntar molt nerviosa:

—Disculpi, senyor. A l'entrada d'aquest hospital hi ha una dona que no té cara, vostè en sap alguna cosa?

L'home va apartar el diari bruscament i la va mirar de manera molt seriosa. Tenia la cara molt pàl·lida, uns ulls negres i era calb. Anava tot vestit de negre.

—Bona nit, joveneta. Acabo de sentir que has vist una dona estranya?

La Joanne va fer que sí amb el cap.

—Mira. Va començar a relatar el misteriós home. Fa cinquanta anys aquí va haver-hi una gran tempesta. Van venir a aquest hospital una dona que s'havia cremat la cara amb un llamp acompanyada del que semblava ser el seu marit.

—I què va ocórrer? – Va preguntar la Joanne intrigada.

—Ella va morir d'un infart a la sala d'espera i ell va fugir de l'hospital amb tota la pluja que queia tapant-se el cap amb un diari molt antic.

—I què va passar?

—Diuen que va relliscar amb la pluja i va morir de forma molt tràgica, perforant-se la cara amb una branca d'un arbre. Des d'aleshores, passen coses inexplicables en aquest edifici: els llums i s'encenen sols...— Va explicar l'home

—Em dic Joanne i tinc tretze anys. Crec que vaig venir aquí per un coma...— va presentar-se la noia. Es va sentir un crit de dolor i la figura calba, amb els ulls marrons i d'aspecte molt vell va dir:

—En coma? Aquestes coses sempre acaben igual... Em presento: jo sóc l'home.

GES I

La vida és molt dura, DAVID ORTEGA

Aquesta és una frase que no és gaire adient a l'edat que tinc, però fins ara he viscut situacions molt complicades.

Als dotze anys, vaig patir la separació dels meus pares i va ser molt dur perquè tot just començava a superar una TDH. La separació va venir a causa de certes actuacions paternals molt immadures i sense sentit comú. Els maltractaments domèstics, les drogues i els bars van fer que part de la meva infantesa fos molt difícil.

Després d'uns quants canvis de col·legi i de no tenir ni una mínima estabilitat, d'amics de veritat no n'he trobat fins ara amb vint-i-quatre anys. A més, les companyies que he tingut no han estat les millors. No obstant això, m'imagino que els plors de ma mare m'han obert els ulls. Ha patit moltíssim, ja que, per problemes econòmics d'un passat, el meu germà petit i jo vam estar a punt d'anar a una casa d'acollida perquè la mare no podia mantenir-nos.

Amb el pas dels anys, he millorat moltíssim, tinc grans objectius i he deixat la vida d'abans. He superat totes les adversitats i ara em sento viu i amb ganes de triomfar a la vida. Sempre he tingut molt bona actitud i ganes de fer bé les coses. Sé que amb la meva alegria i l'esforç diari que faig, arribaré a tocar el cel.

GES II

Escriure, MARIA CARME MARTORI

Fa vint anys, va escriure una història. La va escriure a classe de filosofia, quan estudiava a la universitat. A la dedicatòria d'aquell primer escrit, hi deia: «Al Gerard», perquè mentre ella escrivia, ell prenia els apunts i després els hi passava.

La història explicava la vida i la mort d'un noi que descobria que tenia la sida.

La mare de l'escriptora, com totes les mares, creia que el que feia la seva filla estava bé i va decidir d'enviar el text a un concurs literari. Així, aquella història va canviar de dedicatòria i es va publicar en un petit setmanari.

Sempre li ha passat el mateix. La creativitat va a ratxes. Quan una història l'atrapa, se li posa a l'estómac, al nas, a les puntes dels dits i, sobretot, molt al cap.

L'escrit comença a tenir coherència, pren vida a poc a poc. Ella demana una crítica, s'emprenya, s'hi atreveix de nou.

I tot plegat acaba de començar...

GES II

L'Àvia, CARLOS CARRASCO

Aquesta història que us vull contar és la vida d'una àvia que ara té noranta-tres anys. Mentalment, és una dona que està en perfectes condicions, més que molts joves d'avui dia. Els seus problemes són els ossos a causa de l'edat.

Ha estat una dona molt forta i amb molt de caràcter, però també presumida i a qui li agrada tenir cura del seu aspecte personal. El dia que la vaig conèixer, em va explicar la seva vida i em vaig quedar sense paraules escoltant els seus relats. Es diu Rosa i viu en un poble d'Albacete, on els hiverns són molt durs, i més el temps de la Guerra Civil i la Postguerra.

Va tenir la desgràcia que el seu pare va morir quan ella tenia setze anys a causa d'un accident en una cama. La ferida se li va gangrenar i va morir. Ella es va quedar al poble treballant de dona de feines i a la fàbrica local. L'any 1941, va agafar les maletes i se'n va anar cap a Alacant a treballar en un hotel, també de dona de fer feines.

Va ser allà, on, per mitjà d'una amiga seva, va conèixer el que seria el seu marit. L'amiga era la dona del company d'ell. Van començar a sortir tots quatre i, després de moltes negatives de la Rosa al festeig d'aquell home, ella hi va accedir finalment. Ell era mariner i allò era un altre problema per a la relació. Va ser un prometatge per carta durant quatre anys. Després es van casar i ella va deixar la seva família i se'n va anar a la terra d'ell, a Galícia. Llavors, la Rosa ja estava embarassada del seu primer fill i el canvi i l'embaràs van ser molt durs. No s'hi va aclimatar i va haver de tornar al seu poble. A partir d'aquell moment, la dona va haver de fer de mare i de pare perquè el seu marit viatjava per tot el món, tot i que quan podia l'anava a veure. Van tenir tres fills: dos nens i una nena. Al cap dels anys, va passar una desgràcia. El seu marit estava treballant en terres angleses i va patir un infart, va caure a l'aigua i es va ofegar.

Ella no l'ha pogut oblidar mai. Ha tingut molts pretendents, però mai no ha tornat a refer la seva vida amb cap altre home. S'ha dedicat sempre a tenir cura de la seva família: fills, néts i besnets. Ha vist com anaven desapareixent

membres de la seva família, però ella segueix amb una gran força i moltes ganes de viure i d'ajudar tant com pot. La Rosa és un exemple de dona.

GES II

Un episodi de la meva vida, LLUÏSA CUADRA

Un dia vaig sortir de casa meva per no tornar-hi més. O allò era el que em pensava, que no hi tornaria, però per certes circumstàncies no va ser així. Havia decidit d'anar-me'n a viure al camp, a una casa familiar que hi tenim. Però la sorpresa va ser que el meu germà, que s'havia fet càrrec de la casa, no em deixava ni entrar-hi, ni a mi ni a la meva germana, encara que ella també té casa seva feta al mateix terreny que la casa familiar. Ell tampoc volia que la meva germana visqués en aquella casa perquè deia que tot era d'ell. O sigui, que ara estem pendants de judicis i, de moment, sense casa nostra.

GES II

Històries de la «mili», XAVIER DIAZ

Me'n recordo com si fos ahir. Tenia divuit anys acabats de fer, quan un bon dia em va arribar una carta del govern espanyol. Hi deia que el novembre hi hauria el sorteig del lloc on em tocava fer el servei militar obligatori. Era l'any 1996.

També recordo que tothom, en saber que m'havia arribat la carta, em volia fer por dient-me coses com ara: «ja ho veuràs, allà et faran un home, aniràs recte com un pal, ja ho veuràs com t'espavilaràs...». La veritat és que a mi no em feia por. Fins i tot pensava que estaria bé canviar d'aires i deixar de treballar per un temps. Llavors, treballava en una empresa de serralleria i des dels catorze anys que treballava aquí i allà.

No obstant això, quan va arribar el dia d'agafar el tren, sí que vaig passar una mica de por, però en pujar-hi i conèixer alguns dels meus companys, ja se'm va passar perquè tots teníem la mateixa por, i nervis. Vaig fer molts amics, i alguns per a tota la vida.

En arribar a la caserna militar, el que més em va impressionar va ser que tots els veterans ens cridaven dient grogeries i que ens farien una visita a la nit... Allò semblava una pel·lícula de presoners, però, al cap d'unes quantes hores, ja vaig fer nous amics, i la veritat és que ho vaig passar molt bé. A més, em vaig col·locar a la banda de música, hi vaig aprendre moltíssim i no vaig parar de visitar altres casernes i ciutats.

GES II

Ella, LURDES ESCALANTE

Ella va néixer a Granollers, província de Barcelona, en una família de barri molt treballadora. La seva mare era cambrera en un bar al costat de casa seva, el pare era carnisser en una botiga del barri. Ella era una nena molt bona, amb cabells negres com el carbó, molt bonica.

Van passar set anys i una tarda a les cinc va rebre una notícia que faria que canviés la seva vida: tindria una germaneta o un germanet! Que feliç que era!

El dia va arribar i, a les dotze de la nit del 26 de setembre de 1999, ja seva germaneta ja volia sortir.

Avui dia, Ella no pot explicar els sentiments que té per la seva germana, perquè la mort de la seva mare ha fet que Ella sigui una «mare» per a la seva germana.

GES II

Reflexió, MARC GARCÍA

Un dia, un dels savis més grans de la humanitat va dir: "Hi ha una força motriu més poderosa que el vapor, l'electricitat i l'energia atòmica. Aquesta força és la voluntat".

Què vull dir amb això?

Doncs, que, si t'has proposat un objectiu en aquesta vida o tens un somni, hi has de creure tant com puguis, per molt difícil que sigui. Si tu creus que ho pots aconseguir, centra-t'hi amb totes les teves forces. No permetis mai que els altres et diguin que no ho pots aconseguir. De vegades, la gent no és capaç de fer les coses sense ajuda.

Si tu tens un somni, l'has de protegir. Les persones que no són capaces de fer-ho et diran que tu tampoc pots. Si tens un somni, fes-lo realitat.

Durant el trajecte rebràs cops molt durs, d'altres no tant, però això és part de l'aprenentatge. Has de resistir els cops fins que aconseguixis el teu objectiu.

No permetis mai que et tobin. Les coses requereixen moltíssim esforç. Fes tot el que estigui a les teves mans. Si vols alguna cosa, fes-ho. I, sobretot, no et posis excuses. Diuen que l'èxit és "un deu per cent d'inspiració i un noranta per cent de perspiració". En definitiva, res en aquesta terra pot detenir la persona que posseix l'actitud correcta per aconseguir la seva meta.

GES II

Caminant per la platja, DANIEL LUJÁN

El mar és realment encantador, és immens. Quan l'observes i intentes d'endevinar on s'acaba, t'adones de la seva grandesa. No té fi. És un món a part del que estem acostumats a veure, un món on viuen moltes espècies de plantes, peixos...

Sempre que puc, sempre que sóc a prop del mar, intento d'escapar-me i fer un volt per la platja. Caminar per la platja em carrega d'energia positiva. M'assec a la vora del mar, observo i escolto. La mar té veu: les onades, el vent, algunes gavines voltant algun peix... Realment, és encantador. Em relaxo i sospiro. Llavors, ja estic a punt per continuar amb la vida diària, l'estrés diari.

M'agrada caminar per la platja.

GES II

Una nit normal, ANNA BAQUÉ

Són les set de la tarda. Acabo de sortir de l'escola, parlo amb els companys i després començo a caminar cap a casa. El primer que faig quan hi arribo és deixar les coses i mirar què tinc per al dia següent...

De seguida, arriba l'hora de sopar, quina gana! Després de sopar, truco a la meva parella. Són les nou del vespre. Hem quedat que ens trobarem al carrer. Surto de casa, vaig caminant pel carrer i de cop ens trobem, que feliç que sóc! Ens saludem i anem cap a casa seva. Hi arribem i anem a la seva habitació. Ens posem a veure la televisió i a parlar de coses mentre piquem alguna cosa o ens parim una llauna de refresc...

Arriben tres quarts de dotze, és molt tard, és hora de marxar. Ens posem els anoracs i sortim cap al replà. Comencem a baixar les escales, arribem a baix, sortim al carrer i tirem cap a casa meva. Caminem tranquil·lament tots dos. A cada pas, som més a prop del meu portal, i això em desanima. Arriba el moment que ja hi som. Intento d'allargar aquest moment tant com puc, però és inevitable que s'acabi.

Ens acomiadem, un petó, un altre, un altre, no acabaria mai. Ens diem adéu.

Pujo a casa pensant que encara falten moltes hores per tornar a veure'ns.

GES II

***La gota de la vida*, FRANCESC TERRONES**

Aquesta és la història d'una gota de rebuig, una gota de què tothom es desfà, però que aquell dia marcaria un abans i un després a la vida de la Glòria i la meva.

Era un dia de març de fa vint-i-nou anys. No era un dia com un altre. La Glòria es va llevar i com sempre va anar al bany. Tenia una feina molt important. Va recollir una gota i amb una mica de por la va ficar en una caixeta petita, amb un tubet, uns colors i poca cosa més. Els nervis estaven a flor de pell. En aquell moment va sorgir una esperança, una il·lusió, una petita vida s'intuïa. Sembla increïble que aquella petita caixeta amb una gota fos tan important per a nosaltres.

La vàrem guardar com un tresor i amb el pas del temps va anar agafant força. Era una caixeta màgica. El que havia passat costava d'entendre i ara encara, cada cop que la miro, veig aquella gota que s'aferra a no desfer-se i que amb el pas dels anys està igual que el primer dia. No batega, ni riu, ni em mira, però amaga el misteri de la vida, la vida de la meva filla.

GES II

***Un poble enyorat*, FRANCISCO DANIEL ALONSO**

No vaig poder gaudir el meu poble de naixement, ja que era només un nen quan, per motius de feina, la meva família va haver de desplaçar-se a altres terres en recerca d'oportunitats.

A la vora d'un pantà, envoltat de serres on la terra conreada per extensos oliverars i vistes de color gris, tan grans que es perden a l'horitzó i sota un cel obert i blavós, hi ha un poble amb les cases i els masos són tan blancs com la puresa del seu aire respirable, on la pau i la tranquil·litat són tot un luxe per als sentits.

Aquest poble de menys de quatre-cents habitants té una especial

administració de govern, ja que disposa de dues alcaldies perquè és just a la línia entre Còrdova i Granada. Hi conviuen cordovesos i granadins, cadascú amb el seu alcalde. Vaig néixer en aquest bonic poble a finals dels anys seixanta i només vaig poder gaudir-ne sis anys. Només tinc records dels extensos i bells camps d'oliveres i de l'embassament d'aigua que l'envoltava.

GES II

Una persona, DAVID LAGO

Sense pena ni glòria, visc la meva condemna. Els anys passen i no trobo la manera de deixar enrere tristors i maneres.

Sense pena ni glòria, aquesta és la història d'una persona que sempre ha pensat que és millor morir drets que no obligats a ser allò que no som. És una persona feta per experiències viscudes, que ha après a viure les coses bones i a sobreviure les dolentes, perquè tot se'n va i tot torna, excepte el temps. Impassible a condicions, promeses i oracions, trunca il·lusions i somnis, i es fa així la més gran de les armes, no té pressa, no es cansa..., amansat per les feres que imposen lleis i condemnes a aquells que sense malesa no segueixen els camins que s'estableixen.

Para't! Mira el cel, font de somnis de grandesa, que d'un record sorgeixen, aquell record anel·lat, que es deia llibertat. I amb la incògnita del que vindrà, viurà, aprendrà, patirà, prometrà, somiarà, es farà i amb silenci s'apagarà.

GES II

Quan tot va canviar, IVAN MUÑOZ

Anava a l'institut, tot anava molt bé, però alguna cosa va canviar. Hi havia una noia que m'agradava i era del meu institut.

Jo pensava a dir-li alguna cosa, però vaig creure que havia d'anar a poc a poc. Tot va començar amb mirades, no eren unes mirades qualsevols, sinó

especials.

Era una noia molt bonica, amb uns ulls i un somriure preciosos. Cada dia ens miràvem i ens saludàvem. Jo no sabia què pensava ella de mi, però sí que sabia que hi havia alguna cosa especial, ho sabia per la seva mirada. Com pot ser que amb la mirada hi hagi tanta connexió?

Passaven els dies i les setmanes i jo no sabia què dir-li. Fins que un dia, a l'hora de plegar, quan ja ens n'anàvem cap a casa baixant pel carrer, em vaig girar i allà era ella. Em vaig parar i la noia també es va parar.

Per fi vam parlar pel camí. Vaig arribar a casa molt content i vaig explicar als meus amics el que m'havia passat.

La noia i jo vam començar a sortir i ara vivim en un pis molt bonic i tenim la millor vida que a tothom agradaria tenir. I és que, quan descobreixes l'amor de la teva vida, tot canvia.

GES II

Els gegants, RAMON BALLESTER

Hola, som en Martí i la Maria del Puig. Som els gegants de Sant Celoni i hem corregut molt de món gràcies als nostres portadors i amics, els geganters. Són uns nois i noies molt trempats que ens ajuden a caminar i a ballar per molts indrets. Fins i tot, ens fan córrer a curses per Barcelona i ens fan pujar cims com el Canigó, el Pedraforca, el Turó de l'Home...

També hem sortit a l'estranger uns quants cops, hem viatjat amb autocar, cotxe, tren i fins i tot amb vaixell.

Sempre que és festa a la nostra vila, ens trobem amb uns quants amics que vénen d'arreu del món. Un dia van venir uns amics de Costa Rica, Amèrica del Sud, que també eren molt trempats i portaven molta "marxa". Mare de Déu, quins dies més feliços que hem passat tots junts amb els amics!

GES II

TERESA VILA

COMPETIC I

Narrativa
Categoria IV

(Anglès, PA CFGS i PAU)

CATEGORIA IV

Narrativa Categoria IV (Anglès, PA CFGS i PAU).....	133
Les perles de Mohammed El Amin, ABDELHADI SAJID TALIB.....	139
Amor, MERCÈ CASTRO.....	140
Sud-àfrica, SAMBA DIAO.....	140
Nova York, CARMEN CASTELLÓ.....	141
Punta Cana, DEBORA COITÍÑO.....	142
Cancún, ARIADNA DOMÍNGUEZ.....	142
Una mirada viatgera amb cor, NATÀLIA DURAN	143
Les meves vacances, CRISTINA BASANTA.....	144
Volar, DANIEL HERRERO.....	144
Un viatge, una vida, MINERVA ZAMORANO.....	145
Els meus objectius, LAURA AYMERICH.....	145
El viatge que somio fer algun dia, SÒNIA CODINA.....	146
Jazz, més que un estil de música, ANA PERULERO.....	146
L'Amazones, SERGI NADAL.....	147
Un viatge al món, EVA MONDELO.....	147
Una vida plena, LUIS REY.....	148
Intercanvi, FINA MARTÍ.....	149
El món dels illots, MARÍA ÁNGELES CUERDA.....	150
La comunicació i la humanitat, NÚRIA GARCIA.....	151
Aprendre, MARIA MATENCIO.....	152
Parlem-ne!, TONI RAMIA.....	153
L'arbre de les llengües, JAVIER GUTIÉRREZ.....	153

Viatge al Tibet, CRISTINA VEREAU.....	154
La llum de la vida, RAQUEL GARCÍA.....	156

Les perles de Mohammed El Amin, ABDELHADI SAJID TALIB

Penso en el que deia el profeta Mohammed (l'Analfabet) i m'agradaria explicar-ho perquè parla dels drets humans i del respecte i la saviesa.

Mohammed deia que les persones, des d'Adam fins avui en dia, són iguals a les dents d'una pinta; no hi ha superioritat per l'àrab sobre el no àrab, ni per al roig sobre el negre, sinó en consciència d'Al·làh. També afirmava que els creients amb la millor fe són aquells amb la millor moral. I els millors d'aquests són aquells que tracte millor les seves esposes.

—Pagueu el sou al treballador abans que se li assequi la suor. —Deia Mohammed.— Somriure al teu germà és caritat... Una bona paraula és caritat... Un creient de veritat és el que desitja per al seu germà el que vol per a si mateix.

Aquell profeta també creia que «una persona forta no és aquella que fa caure el seu adversari. Una persona forta és la que sap contenir-se quan està encoleritzada.» Per ell: «La ira corromp la fe, així com el vinagre corromp la mel».

Ens deia que preguntéssim als savis, que hi dialoguéssim i que també ens barregéssim amb els pobres.

Finalment, una altra de les dites de Mohammed és que «Abandonar la maledicència és més amat per Al·làh, omnipotent i majestuós que fer deu mil inclinacions meritòries en oració.»

Aquestes són algunes de les “perles” de Mohammed i que penso que hauríem de recordar.

ANGLÈS III

Amor, MERCÈ CASTRO

Amor, en sentir aquesta paraula, el primer que ens ve al pensament és: parella, romanticisme, relació maternal, etc. Fins ara creia que aquests eren els seus significats. Que lluny que era del que realment vol dir aquesta paraula... L'amor és l'aliment que ens permet d'evolucionar com a éssers humans i actua com una medecina per curar-nos d'una malaltia invisible coneguda com «la falta d'autoestima».

Quan parlem de l'amor als altres, a la societat actual li resona com una cosa «ingènua», «ridícula», «cursi» i, fins i tot, sectària.

En realitat, quan parlem d'amor, ens referim a pensaments, paraules, actituds i comportaments que són dintre de tots nosaltres i es reflecteixen en els altres quan escoltem, atenem, acceptem, respectem, perdonem, cuidem i valorem.

En definitiva, ser amables amb nosaltres mateixos ens farà ser amables amb els altres a cada moment i en qualsevol situació.

«L'amor és l'únic que creix quan es reparteix», Antoine de Saint-Exupéry (1900-1944)

ANGLÈS III

Sud-àfrica, SAMBA DIAO

Un lloc on m'agradaria viatjar és a Sud-àfrica, és un país que té una història de valentia i supervivència meravellosa.

L'apartheid era la marginació dels blancs vers els negres, la població negra era el 90% i la població blanca era el 10%, però eren aquests últims els que manaven al país. Eren ells els polítics, i els negres no podien votar.

Nelson Mandela va ser el que va lluitar per la igualtat dels negres i els blancs i va estar a la presó. Però, com jo penso, tot sacrifici té recompensa i va

aconseguir que els negres poguessin votar. Es va presentar com a candidat a president i va guanyar les eleccions... No va expulsar els blancs del país, sinó que va fer que tots poguessin anar a qualsevol lloc i va aconseguir la pau entre els negres i els blancs a Sud-àfrica.

És un país meravellós, tropical i exòtic, és molt càlid i m'agradaria anar-hi per visitar els seus museus i conèixer més la vida de Nelson Mandela.

PA CFGS

Nova York, CARMEN CASTELLÓ

Sens dubte el viatge de la meua vida seria a la gran ciutat de Nova York.

El meu viatge començaria, clarament, per passejar per Central Park, descobrir els seus camps i la seva vegetació. Menjar un «hot dog» al mig del carrer com un autèntic novaïorquès.

Està clar que el que mai de la vida no et pots perdre és visitar l'estàtua de la Llibertat. Passejar de nit per Times Square i pels seus carrers plens de llums i plens de gent, per això s'anomena la ciutat que mai no dorm.

També m'agradaria travessar el pont de Brooklyn i poder mirar la ciutat quasi des del cel pujant a l'edifici Chrysler.

El més emotiu del viatge sens dubte seria poder veure el monument que han fet on hi havia les Torres bessones, només de pensar-ho se m'encongeix el cor.

És evident que Nova York és una ciutat que s'ha de veure i s'ha de sentir!

PA CFGS

Punta Cana, DEBORA COITIÑO

Un matí d'estiu, quan vaig llevar-me, vaig descobrir un dia molt bonic. Sense pensar en res, vaig fer la maleta i vaig iniciar el viatge que somniava fer des de feina temps.

Arribo a l'aeroport i pujo a l'avió de seguida. El meu destí és Punta Cana. Un lloc meravellós, on podré relaxar-me i donar temps als meus pensaments.

El viatge ha sigut molt tranquil. Quan arribo a la sortida de l'aeroport, tot al meu voltant és perfecte. Com si fos en un altre món.

És una sensació genial, la sorra és molt suau, l'aigua molt cristal·lina. És el país més espectacular del món. Les nits són molt estrellades, amb una pau i tranquil·litat que ens aporten coses molt bones al cos. Els dies són perfectes per aprofitar el sol i relaxar-se.

PA CFGS

Cancún, ARIADNA DOMÍNGUEZ

Per començar, diré que el meu somni seria realitzar un viatge a Cancún, un lloc turístic que mai no dubtaria de visitar.

És a Mèxic, un país que està situat al centre del continent americà.

Cancún és conegut per les seves platges paradisiàques, unes platges increïbles, amb les seves palmeres, amb aigua turquesa d'un color blau cel, la sorra és molt fina i està plena de dunes on dóna gust de caminar.

En ser un lloc tropical, hi ha pluges durant tot l'any, és a dir, molt sovint. Tot i així, valdria la pena d'anar-hi.

PA CFGS

Una mirada viatgera amb cor, NATÀLIA DURAN

Sens dubte, moltes persones avui en dia ja han descobert un nou concepte de viatjar fent turisme sostenible i responsable.

Són els viatges que algunes agències organitzen per a grups i que permeten conèixer en viu les diverses iniciatives i projectes socials, dutes a terme per organitzacions locals i petites ONGs. Solen vetllar pel desenvolupament local, els drets humans i la justícia social, així com també volen connectar el viatger amb la vida autèntica del lloc i les famílies d'acollida.

Per exemple, els que han anat al Senegal, expliquen l'experiència d'allotjar-se en cases de famílies d'ètnia diola i animistes, al poblat de Caparan. Diuen que un dels moments més impactants és l'arribada a aquest poblat, on et reben donant-te la benvinguda amb una gran festa de cants, danses i tambors.

Com anècdota de cada matí, cal viure la dutxa africana, que és amb cubells d'aigua extreta del pou manualment i escalfada al foc de cuina per les dones de l'aldea.

Durant la resta del dia, s'ha de participar en l'organització de les feines i veure com et brinden tot el molt i poc que tenen. És tot un regal de la vida, que et fa tocar de peus a terra.

T'ensenyen com cuinen, l'hort de l'associació de les dones, com estampen les teles, una petita empresa on treballen el ferro i fins i tot algunes paraules del seu idioma, el Diola. També t'expliquen com van aconseguir crear el pou d'aigua que tenen, coneixes i visites el projecte del petit dispensari hospitalari i de l'escola dels nens, que estan portant a terme actualment.

Com a conclusió, desitjo que aquesta mirada viatgera amb cor serveixi per a prendre consciència i us obri a viure una experiència personal molt enriquidora i inoblidable.

PA CFGS

Les meves vacances, CRISTINA BASANTA

A mi m'agradaria tenir unes vacances durant les quals pogués visitar moltes coses en poc temps, perquè així podria anar a altres llocs.

També m'agradaria conèixer molta gent perquè així, si tota aquesta gent algun dia venen per aquí, ens podríem veure.

Vull conèixer món i saber més de les altres cultures, em sembla interessant. Per això, crec que unes bones vacances són aquelles que et permeten visitar molt en poc temps.

PA CFGS

Volar, DANIEL HERRERO

Què somien els nens?

No és un destí ni cap camí, el meu viatge somiat sempre serà volar.

Enlairar-me cap al cel com un ocell sentint el vent a la cara, mentre faig cabrioles i travesso els núvols per veure l'univers amb els propis ulls.

Pujar i pujar sabent que puc arribar on vulgui, per deixar-me caure amb els braços i cames obertes, com si el blau que m'envolta fos un matalàs de plomes. Fer giravoltes i tombarelles, saludar les muntanyes, acaronar l'escuma de les grans cascades i sentir l'escalfor del sol de més a prop...

Si se'm concedís qualsevol desig, sens dubte voldria poder donar les gràcies a la terra per acollir-me, parlant-hi de tu a tu.

PA CFGS

Un viatge, una vida, MINERVA ZAMORANO

Des de petita que somio un viatge sense rumb, amb l'únic destí de ser feliç i d'enamorar-me no només dels paisatges sinó també de la gent, sempre he somiat sortir al món i ningú ha de renunciar als seus somnis.

El viatge dels meus somnis, si tingués tot l'or del món, o, més ben dit, si tingués el coratge d'agafar la motxilla i començar a caminar sense rumb i sense bitllet de tornada, seria aquell que mai no acaba i que dura tota la vida.

M'agradaria poder decidir de viure on a em plagués, i quan em vingués de gust agafar els pocs estris que tingués i canviar d'aires, amb l'única preocupació de decidir el pròxim petit racó del món per conèixer. No estaria lligada a hipoteques, a una feina, a llaços socials, ni al maleït rellotge que ens persegueix cada segon. Potser penso que seria més feliç amb poca cosa i coneixent llocs nous, vivint experiències diferents cada dia, que acabar tenint una gran casa, un gran televisor i moltes coses que no m'aporten res.

Així que, sense cap mena de dubte, el viatge ideal seria el que mai no s'acaba, el que cada dia de la resta de la meva vida fos una sorpresa, una nova experiència, una nova vivència i gent nova de la qual podria aprendre i compartir.

PA CFGS

Els meus objectius, LAURA AYMERICH

Desitjaria que quan algun dia arribés al final del viatge de la meva vida, l'hagués gaudida molt, havent aconseguit els meus objectius, com per exemple: tenir el carnet de cotxe, treure'm la prova d'accés, el Grau Superior en Educació Infantil... i poder anar treballant per estalviar i fer algun viatge.

M'agradaria viatjar a la «Riviera Maya» perquè és molt bonic i poder-hi estar unes setmanes per gaudir-ho bé, però per això s'ha d'estalviar, perquè viatjar fins allà és car.

PA CFGS

El viatge que somio fer algun dia, SÒNIA CODINA

Algun dia faré la maleta i sortiré cames ajudeu-me a fer quilòmetres, fugint de la vida quotidiana i de les responsabilitats que pesen a la motxilla.

Només penso que el viatge em sorprendrà: polls al cap, cruiximent d'ossos, compartir allotjament, etc. No em faré enrere, però pensaré fredament en el que suposa en benefici propi: una manera de conèixer gent, compartir històries i anècdotes i el creixement personal.

El viatge que val la pena fer és el Camí de Santiago. Un camí ple de gent de diferents llocs, amb un mateix destí. Mentre uns hi van perquè els agrada caminar, d'altres hi van per l'experiència. Uns hi van per trobar-se ells mateixos, altres per connectar amb altra gent. Però sí que és ben cert que tots els que hi van sempre comenten que aquesta experiència és per repetir-la i ben orgullosos que ho diuen!

Així que amb *bambes* còmodes, mapes i anti-polls, aquest estiu enviaré postals des de Santiago.

PA CFGS

Jazz, més que un estil de música, ANA PERULERO

La primera cosa que ens ve al cap quan sentim la paraula «jazz» no és el conegut estil de música de finals del segle XIX i principis de XX? Bé, és cert que molta gent pensa que aquesta paraula només fa referència a aquest concepte, però també existeix un estil de dansa anomenat així i que, curiosament, no es balla exclusivament amb la música de jazz.

La dansa *jazz avui* en dia és una de les danses més ballades pels nens, els joves i els adults. Per la seva gran varietat d'estils, així com de possibles combinacions de moviments, fa que les creacions de cada coreògraf siguin diferents i amb un estil propi.

De fet, existeixen moltes combinacions d'aquesta dansa i es poden crear

coreografies dinàmiques i amb l'estil personal d'alumnes o ballarins de manera que podem trobar creacions que tenen una finalitat de solidarització amb alguna causa o d'altres que pretenen demostrar la bellesa del cos humà i les múltiples formes que el cos pot prendre.

PA CFGS

L'Amazones, SERGI NADAL

El viatge dels meus somnis seria a l'Amazones, per poder contemplar la natura i la virginitat que la terra ha perdut.

Poc a poc, aniria baixant el corrent del riu, veuria amb els meus ulls els caimans i contemplaria el pas del temps sense que m'importés.

Un cop endinsat a la selva, m'encantaria poder trobar una tribu d'indígenes i quedar-m'hi per poder cultivar la meva vida de forma diferent a la que la globalització ens ha ensenyat.

PA CFGS

Un viatge al món, EVA MONDELO

El viatge que somio és fer la volta al món, visitar llocs on mai no he estat i on m'agradaria anar.

En primer lloc, agafaria un vaixell i aniria a totes les illes, a les illes més boniques que mai no hagi pogut admirar i veure. En arribar a terra, la primera excursió que faria seria per visitar un monument o lloc que fos típic. Després, aniria al millor restaurant tradicional i, després de tot això, valdria més descansar perquè l'endemà tornaria a fer el mateix cap a un altre país, fins arribar a fer la volta al món.

Tot això duraria vuitanta dies i m'ho hauria passat molt bé perquè hauria conegut tot el món, que és el que somio fer algun dia de la meva vida.

PA CFGS

Una vida plena, LUIS REY

He arribat a sentir llàstima per les persones que m'emporto amb mi, ja siguin nadons, nens, adolescents, etc. És el meu ofici, ja que sóc un enviat de la mort i ja sabeu a què em dedico.

Sempre que m'emporto una ànima, em poden fer tres preguntes. Les més exitoses solen ser: per què? La meva família ho superarà? I quin és el sentit de la vida?

Normalment, puc arribar a visitar entre tres i quatre vegades el mateix hospital i aquella era la quarta vegada que hi anava. En Nicolau Frendy López tenia noranta-tres anys, dormia plàcidament al seu llit, al seu costat hi havia un llibre sobre la tauleta.

Va ser fàcil, com sempre. El vaig tocar suaument al front i ja era tot meu. De seguida, el metge i les infermeres van entrar a l'habitació per intentar tornar-lo a la vida. Era massa tard.

Semblava que en Nicolau feia temps que m'esperava. El vaig guiar per llarguíssims passadissos buscant-li la seva porta, com feia amb tots.

—Ja hi hem arribat— li vaig dir a en Nicolau —em pots fer tres preguntes, les que vulguis, excepte què hi ha darrera la porta, perquè no ho sé.

—Si no puc saber què hi ha darrera la porta, no tinc cap pregunta per fer-te.

—N'estàs segur, Nicolau?

—Sí.

Desconcertat, li vaig fer una pregunta, per primera vegada des que sóc un enviat de la mort.

—La gent sempre em fa tres preguntes i tu, per què no? No vols seguir vivint?— En Nicolau va deixar anar una rialla que em va sorprendre.

—No. He viscut, he estat feliç, m'he enamorat, he tingut la millor dona del món, he vist néixer i créixer els meus fills... potser hi ha hagut moments amargs, però gràcies al suport de la meva dona i dels meus fills, els he

superat. Jo ja sabia que un dia acabaria mort i l'únic que desitjo és que els que m'estimen tornin a ser feliços, que tard o d'hora ens tornarem a veure.

Si no m'equivoco, la meva dona fa tres anys que m'espera darrera aquesta porta, sort que he mort vell i he viscut la vida, tant els bons moments com els dolents. Sí que em fa llàstima la gent que mor jove i no té els privilegis de viure una vida plena. Si ara em disculpes, me'n vaig cap a dins, a veure què m'hi espera.

Amb un somriure, en Nicolau es va girar i va obrir la porta. Una llum cegadora no em va deixar veure què hi havia darrera la porta, com sempre.

Em vaig girar i en Nicolau em va deixar pensant. Per primera vegada vaig sentir llàstima i no era per en Nicolau, sinó per mi, ja que mai no podré viure els plaers de la vida, mai no podré veure créixer els meus fills, ni tampoc m'enamoraré. Mai no podré viure en els records dels que més m'estimen.

PA CFGS

Intercanvi, FINA MARTÍ

La vaig veure aquell primer dia a través de la finestra de la cuina, tot preparant el berenar per a la Júlia, plovia i l'aigua regalimava vidre avall.

Sota el seu paraigua es podia endevinar una cara dolça, bonica i fosca. No sé ben bé si ho era tant pel color de la seva pell com per la tristesa que lluia tota ella.

L'endemà, va tornar a passar i, gràcies a l'estranyesa de no veure mai ningú pel meu carrer, vaig obrir la vidriera per saludar-la. Ella em va respondre aixecant la mà però sense dir ni ase ni bèstia i, ràpidament, vaig deduir que devia fer pocs dies que estava entre nosaltres.

Durant setmanes es va repetir aquesta escena, encara que cada cop les salutacions eren més enèrgiques. Fins que una tarda es va aturar davant de casa per dir-me unes paraules curtes però entenedores, de ben fer.

La vaig convidar a pujar a berenar i li vaig oferir el que més m'agrada, pa de pessic amb xocolata que, casualment, tenia al rebost. Al cap d'una estona i amb molt d'esforç, amb prou feines ens podíem entendre verbalment, van aconseguir comunicar-nos amb l'ajut del llenguatge corporal, que sempre va bé.

A partir de les nostres tardes de dificultosa conversa, que es van anar succeint durant varies jornades, vaig poder deduir que la seva amargor la produïa l'enyorança d'haver deixat dos nens orfes de pare al seu país, a càrrec de família llunyana, per venir aquí a no tenir res, a no entendre res, però a intentar, si més no, de trobar un futur millor per als seus nens.

A partir de llavors, ens vam anar veient. Jo l'ajudava amb la llengua catalana i, a canvi, ella m'ensenyava receptes genuïnes del seu país. Tot això va suposar un enriquiment personal per a totes dues.

Ara, és una de les meves millors companyes de la vida, confident quan tinc problemes i divertida quan la situació ho requereix.

PAU

El món dels illots, MARÍA ÁNGELES CUERDA

La creació del món va fer-se a través de la formació de petits illots. Eren grans i petits, assolellats i ombrívols, però tenien una cosa en comú: se sentien molt lluny i aïllats els uns dels altres. Ningú ni res no hi arribava.

Una matinada clara, un ocell que passejava per allà va deixar caure la branca que portava. La branca es va enredar amb les algues i d'altres materials que flotaven fins a formar una plataforma que els ocells ràpidament van començar a usar per transportar llavors, materials i fins i tot notícies.

Ara, els illots eren feliços, almenys rebien visites d'algun ésser viu. Així, els habitants dels illots es van adonar que era una bona idea i van començar a fabricar embarcacions. Van fer-les de totes les mides: de petites, de grans, de

més imponents, de menys, però totes van ser respectades.

I així van poder comprovar que, com més embarcacions tenien, més en contacte podien estar i menys aïllats se sentien.

PAU

La comunicació i la humanitat, NÚRIA GARCIA

De quina manera fem ús de la llengua? Realment som conscients que en el fons és només una eina per arribar a les altres persones, per comunicar-nos?

Sembla que en el temps present, almenys en el cas dels catalans, la fem servir precisament per al contrari: separar-nos d'alguna manera dels altres. I aquest és justament el fet que deshonora més la pròpia llengua, que se sent exclosa del seu principal objectiu: compartir i agermanar.

En una societat com la nostra, formada per persones del molts orígens diferents, la llengua hauria de ser un camí per apropar-nos, per tenir interès per les dues parts —la nadiua i la nouvinguda— de conèixer-nos, de respectar-nos i de crear junts la nostra nova societat, amb els valors que, en el fons, tots els éssers humans compartim o volem compartir per sobre de les diferències: el respecte, la igualtat, la pau i la convivència.

Perquè l'accés a nous mons vistos des de la finestreta dels nostres nous veïns, que ens aporta enriquiment i autocrítica, ens permet deixar enrere la idea que la nostra societat occidental és el model a seguir. Si som capaços de mirar i escoltar lliures de prejudicis, tots hi tenim molt per aprendre.

I, sobretot, tenim el dret i fins i tot el deure de demostrar que els éssers humans som capaços i estem preparats per arribar o, com a mínim, establir les bases d'una societat que, per sobre de tot, sigui humana.

PAU

Aprendre, MARIA MATENCIO

La jove Maria ja no ho era tant, la seva activitat al llarg de la vida havia sigut plena i esgotadora i estava feta pols, havia hagut d'enfrontar-se a monstres gegants que se la volien menjar, sorolls eixordadors que la feien trontollar i muntanyes que la volien engolir, però ara estava cansada, era vella i es volia retirar. Malgrat tot estava contenta i satisfeta dels coneixements que havia adquirit i de les experiències que havia viscut.

Havia conegut gent d'arreu, de països molt llunyans, l'Abbud un noi de quiel nom ja ho deia tot, adorava la seva feina; el Johari, que era com una joia ja que tenia la pell lluent i brillant com els diamants negres; l'Abab, que mai perdia l'esperança; i més, molts més.

De tots ells havia après quelcom: paraules noves provinents de llengües totalment desconegudes, maneres de pensar, maneres de sentir, els havia sentit cantar cançons meravelloses amb un sentiment tan fort que fins i tot feien plorar.

Tot allò era tan bonic que no volia que es perdés, volia que tots, algun dia, poguessin conèixer aquelles cultures, no volia que es perdessin amb ella.

Un dia li va dir al seu patró: «Ara que sóc tan vella i ja no serveixo per a res, et voldria demanar una última cosa: no vull que m'abandonis en una platja on el temps i la mar m'acabin de destrossar. Vull que em pintis, però no de colors, vull que al meu cos hi escriguis totes les paraules noves que hem après, les cançons que hem cantat i vull que em portis al punt més alt de l'illa petita on tothom que passi em pugui veure i gaudir com jo de la meravella del llenguatge».

PAU

Parlem-ne!, TONI RAMIA

És evident que cada persona és un món. Un món únic i irrepetible. Els estudis sobre el genoma humà encara no han pogut trobar dues persones iguals, diguem-ne «clòniques» o «simètriques».

Probablement, als inicis del desenvolupament dels éssers humans, la comunicació entre ells devia fer-se amb sons guturals i sobretot amb gesticulacions, com ara quan ens trobem en un país del qual desconeixem la llengua.

Però d'això ha passat molt de temps. Afortunadament l'ésser humà s'ha desenvolupat enormement i exponencialment i, ara per ara, ens podem comunicar entre nosaltres recolzant-nos en paraules i sons que guarden unes determinades regles i ens permeten expressar un desig, o una opinió.

D'aquestes formes d'expressió, amb aquestes regles que dèiem abans, se'n diu idioma.

Amb l'idioma es poden relacionar les persones, com si fossin petites illes individuals al mig d'un oceà. Només cal pujar a la barca de l'idioma i acostar-nos a l'illa o illes properes... o llunyanes per intercanviar tot allò que ens interressi mútuament.

PAU

L'arbre de les llengües, JAVIER GUTIÉRREZ

Vivim en un món de comunicació, aquesta comunicació, diguem-ho, és un arbre. Alhora, aquest arbre està format per branques que són les llengües que es parlen al món.

Cada individu té la seva llengua, és a la branca, però si aquest individu no s'acosta al tronc, s'aïlla més i més, no comparteix els seus coneixements i no aprèn dels altres, és en una illa.

En canvi, si s'apropa al tronc, pot, perquè ho té a l'abast, compartir amb altres branques els seus coneixements d'altres llengües i d'aquesta manera enriquir-se culturalment.

És molt enriquidor conèixer altres llengües i donar a conèixer la nostra per evolucionar nosaltres i que la nostra llengua també evolucioni. L'immobilisme, el ja està bé, l'això no es toca són maneres de fer molt perilloses. Les llengües, si no evolucionem, moren.

A Catalunya s'estan fent grans esforços en aquesta direcció amb l'obligatorietat de conèixer una altra llengua des de primària, perquè tothom, quan arriba secundària, tingui nocions d'un altre idioma estranger.

PAU

***Viatge al Tibet*, CRISTINA VEREAU**

Temps era temps, en Quim va decidir fer un viatge de vida. Un vespre a cau de lluna i amb llàgrimes als ulls, va sortir de casa cap al Prat, amb la motxilla a l'esquena i els bitllets a la mà.

L'angoixa al seu pit, la gola amb un nu i els ulls vidriosos mostraven un aspecte insòlit que contrastava amb la felicitat que hom té quan és estiu i se'n va de viatge. La llum del cinturó de seguretat, l'hostessa de vol assenyalant les portes d'emergència i la veu del comandant donant la benvinguda als passatgers feien consciència de la realitat intangible que experimentava, fins que l'esgotament va alleugerir les seves pressions i entre somni i somni va arribar al Tibet.

—Què t'ha portat fins aquí?— Li va preguntar el mestre Tibetà.

El Quim va baixar la mirada i es va agenollar. Tot seguit, va respondre:

—Tot el que m'omplia ara és buit.

El mestre va arrufar el nas i va continuar:

—Què esperes trobar aquí?

En Quim es va empassar saliva i tot seguit va contestar:

—Vull trobar el meu camí una altra vegada.

—D'acord, t'instal·laràs aquí, però el teu servei serà a la cuina i a la neteja del temple.— Va ordenar el mestre.

En Quim s'escarrassava de valent dia a dia perquè confiava en la saviesa del seu guia espiritual. A finals de setmana es va reunir una altra vegada amb ell i el mestre li va preguntar si ja havia trobat el camí. Ell va respondre que encara no. I així van passar dues setmanes més. Els bitllets de tornada li recordaven que el seu temps s'esgotava. Així, que un bon dia de cop i volta, sense l'ànima al cor, es va aturar davant d'aquell home de túniques taronges, i amb l'esquena lleugerament inclinada cap endavant li va dir: «Me'n vaig mestre.» L'home li va contestar: «Ara ja has trobat el teu camí. Han calgut tres setmanes perquè t'adonis que el temps i la distància alleugereixen la càrrega, la il·lusió t'incentiva però els problemes continuen amb tu. Les emocions lligades al passat són el teu principal obstacle. L'acceptació de tu mateix, de tot i de tots és la clau per començar a alliberar-te. Després t'adonaràs que és més fàcil ser feliç i en aquesta harmonia recuperaràs la teva essència i la plenitud del que dóna sentit a la teva vida, sense buscar fora sinó des de dins. La vida és un regal, el temps que tens s'esgota a cada instant, les experiències són només fets i la manera com els visquis determinarà l'èxit de la nostra conversa».

Tot seguit, un soroll estremidor va penetrar a l'orella d'en Quim, va fer els ulls xics i en obrir-los va despertar a l'avió. Commocionat pel regal d'adonar-se que encara no s'havien pogut enlairar, no s'ho va pensar dues vegades, va inventar una excusa i va baixar de l'avió. En Quim, de cabells rinxolats i castanys, va aixecar la mirada al cel i amb els ulls vius, va somriure. Tenia tres setmanes, l'inici d'un temps ple d'oportunitats per trobar la felicitat.

PAU

***La llum de la vida*, RAQUEL GARCÍA**

Un bon dia, em vaig llevar a l'ampli mar de la vida sol i atordit sense saber quant de temps feia que navegava a la deriva, ni què feia allà, fos on fos. Veure aquell desolador paisatge va fer que m'envaís una estranya sensació per tot el cos. N'hi va haver prou perquè tornés a començar a remar un altre cop. No sabia on anar, però quiet tampoc no m'hi podia estar. Els taurons no paraven de fer voltes a la barca.

Van ser uns dies molt intensos i difícils. De vegades, el mar estava en calma, però d'altres enfurismat i les forces em començaven a fallar. La fam i la desesperació s'estaven apoderant de mi i em preguntava constantment si tornaria a trepitjar terra ferma.

Un dia, el mar es va aixecar més enfurismat que de costum i com més remava, més notava que no avançava, tot al contrari: l'aigua, el vent, les fortes onades i l'esforç van fer que em desmaiés.

Un gran tro em va despertar. No sabia quant de temps havia estat inconscient per l'esgotament, però era de nit i encara plovia, amb menys intensitat, això sí. Semblava que el mar es volia calmar i donar-me una treva.

De sobte, em va semblar veure una llum. Amb prou feines es veia, em vaig fregar els ulls unes quantes vegades: sí, ho havia vist bé. Era una llum! Encara estava completament perdut, però el meu instint em va fer posar rumb cap a la resplendor. Una esclatxa d'esperança em va fer treure forces i vaig començar a remar sense parar fins que, per fi, vaig arribar al lloc d'on sortia la llum. Em vaig quedar atònit amb el que veia. Era la cosa més bonica que us pugueu imaginar. La seva bellesa era la llum que m'hi havia guiat. Des d'aquell moment, em vaig adonar que mai més no estaria sol a l'ampli mar de la vida i que, si alguna vegada tornava a navegar, la seva bellesa immensa em portaria altre cop a casa.

PAU

JOAN TORRENTS

COMPETIC I

Poesia

Categoria V

CATEGORIA V (POESIA)

Mi amor, JOSÉ ANTONIO RUIZ.....	165
Poesia a mi tierra, JUAN GONZÁLEZ.....	166
Moianès. JOAQUIM DENCÀS	167

Mi amor, JOSÉ ANTONIO RUIZ

*Tú eres mi rosa
la más hermosa de mi jardín,
la que me llena de vida
cada día al verte a ti.*

*La más bella, la más dichosa,
la más linda.
Tú eres la alegría
de mi jardín.*

*Por eso estoy
tan enamorado de ti.
¡Oh, amor! Hoy es un día especial.
Te escribo estos versos
con todo mi amor para ti.*

*Son palabras de amor,
porque mira que te quiero
mira que te amo.
Sin ti no soy nada
contigo soy todo.*

*Tú eres el sol que
entra por mi ventana
cada día al despertar,
brilla como una rosa,
brilla como tú.*

*El resplandor en tu rostro,
eres la alegría de la casa,
la que me da energía cada día,
el motor de mi vida.*

*Cada día que pasa
nuestro amor es más fuerte.
Ojalá este amor
nos dure toda la vida así.*

INSTRUMENTAL III

Poesía a mi tierra, JUAN GONZÁLEZ

Galicia para nacer, Barcelona para vivir.

Galicia, ¡cómo me acuerdo de ti!

eres como un pañuelo blanco en la bahía,

rías y mares.

Quien reniega de su tierra debería ser castigado.

*Mi orgullo es ser gallego, por los cuatro costados,
el amor de mis amores, lo que más quiero en la vida.*

Barcelona con sus ramblas y sus flores

es lo que vivo cada día,

y en la que he construido toda mi vida.

INFORMÀTICA INICIAL

Moianès. JOAQUIM DENCÀS

Diuen que Déu creà el món en cinc dies, el sisè creà l'home i el setè reposà
Quin potser va ser l'ordre...? Un dia per a la mar...? Quatre per a la terra...? i un altre
per a l'ésser humà...? «homo sapiens...», potser per a aquest últim va fer curt,
però tant se val, tothom pot errar-la..., certament el que compta,
és que el plat dels encerts decanti la balança
vers la continuïtat, veure esclatar, any rere any,
les estacions arreu per les contrades.
Plaent serà llavors acaronar la imatge
del paisatge que estimes.

Si jo sabés escriure....
per parlar a tothom d'allò bell,
sovint voldria descriure
un racó, per nom, Castellcir Vell.
Plauen-me els conreus que l'envolten
les ombres que a tota hora hi ha,
sentir i odorar, i l'escolten
les aigües, les valls i el pinsà.

*Vall de Marfà curulla i forta,
regada per l'aigua d'un riu,
Mas Saiol, guaites del paisatge la porta
pas de senglars i llebres d'ull viu.*

*Si jo sabés escriure...
i parlar a tots vuit vents,
sovint voldria descriure
de Castellcir els seus components.*

*Camins ens marquen l'entrada
de boscos on el roure s'està,
sauva negra, fageda preada,
s'hi pot gaudir i abeurar.*

*Quan s'alça l'esguard vers el nord
a la posta des del castell,
s'ombregen pinedes pintades d'or,
ventades per cants d'ocell.*

*Si jo sabés escriure...
a les fonts que brollen salut,
sovint voldria descriure
les suaus valls que llisquen al sud.*

*Arbredes d'arrelades soques
degotalls que la pluja enriqueix,
humitegeu les feixugues roques
de cingleres llunyanes que l'est ofereix
A l'oest, camí de posta endins,
cerquem el corriol del darrer caminar,
llàgrimes de reina vessen els pins,
allà on tots hem d'anar.
Si jo sabés escriure...
ho faria per als infants,
sovint voldria descriure
allò que potser no coneixeran.*

ANGLÈS II

